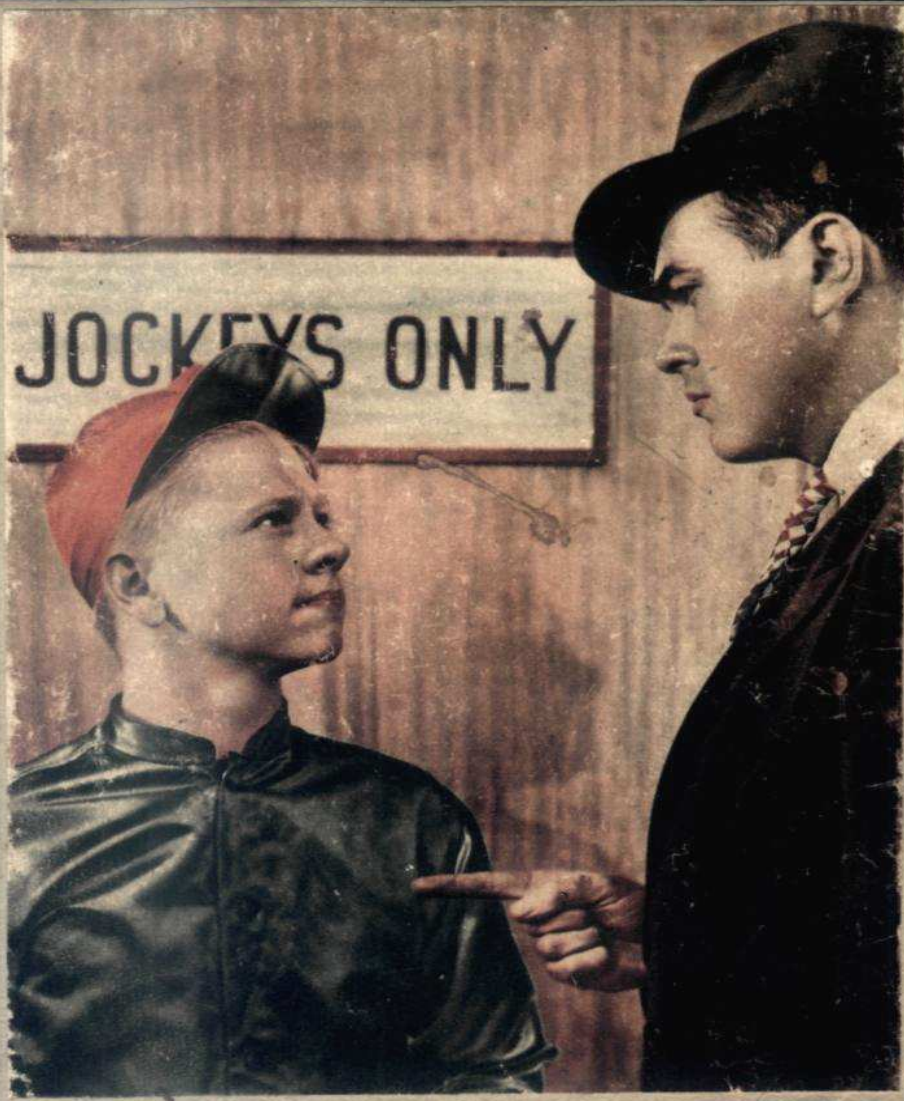

JOCKEYS ONLY

GARY GRAHAM

KAM ZMIZEL DANIEL MAGNUS?

ROBIN WATSON

DOSTIHOVÍ GANGSTEŘI

KAM ZMIZEL DANIEL MAGNUS?

Napsal

GARY GRAHAM

VYDALO NAKLADATELSKÉ DRUŽSTVO MÁJE,
ČESKA AKCIOVÁ SPOLEČNOST, PRAHA I.

Vytiskla RODINA, Praha.

ÚVOD.

Komisař policejního ředitelství v Albaně¹ skončil telefonní rozhovor a zakašlal. Pohleděl na spoustu listinného materiálu, který musel ještě tento den zpracovat, a nelibě se zatvářil, když zaslechl klepání na dveře své pracovny. Zavolav „Dále“, otočil se ke dveřím a vyskočil překvapen nad vstupem nenadálého hosta. Byl jím ředitel albanského civilního letiště sir John Magnus se svou chotí.

„Čím vám mohu posloužit?“ tázal se úslužně, zapomenuv na chvíli na spoustu práce na stole.

„Něco nepříjemného pro obě strany,“ odpověděl sir John Magnus a stiskl záloktí své choti, která vznesla svůj krajkový kapesník k uplakaným očím. „Zmizel nám náš syn Danny.“

„Opravdu?“ divil se komisař. „Kdy?“

„Neviděli jsme jej již od včerejšího večera. Domnívali jsme se, že odjel k mé sestře, ale má sestra nám odpověděla, že k ní Danny nepřišel.“

Pak následoval suchopárný výslech, z něhož se komisař dověděl, že pan Magnus nemá ani tušení, kam mohl Danny zmizet. Podezření neměl. Peníze s sebou nevzal žádné. Také nic jiného s ním nezmizelo. To bylo všechno a chtěli se milý malý čtenář dovědět bližší osudy

---

¹ Spojené státy severoamerické.

malého Dannyho, ať si je přečte v následujících řádcích. Je to výsek jeho dobrodružství, které jej málem stálo život. Ale na štěstí vyklouzl z nástrah zdráv a bez následků, přičiniv se však o dobrý běh událostí, které rozhodovaly o výstavbě jednoho z největších leteckých plánů armády Spojených států.

KAPITOLA 1.

Daniel Magnus, desetiletý synek ředitele albanského letiště sira Johna Magnuse, byl ve svém založení chlapcem tichým, skromným a myslicím. To však neznamenal, že by byl nikdy neholdoval chlapeckým zábavám – zvláště v době, kdy žil jeho starší bratr Willy. Když jej před třemi roky ztratil, uzavřel se ještě více sám do sebe, stal se vážnějším a na zábavy téměř zapomněl. Tento stav pozoroval jeho otec zvláště v posledním předprázdninovém měsíci. Danny se stal nemluvným, nesesádal už na zahradě, ale trávil volné chvíle se silným dalekohledem na střeše vily a rozhlížel se po letišti, na němž pozoroval přílety a odlety aeroplánů. Neušel mu ani jeden kurs ani jeden start a otec věda, že v tomto pozorování není nic škodlivého, jej ponechával sobě samému.

A Danny pozoroval. Ve svém zápisníku měl zajímavé a zvláštní poznámky, týkající se života na tomto velmi navštěvovaném leteckém

nádraží. Albana byla místem, kde se křižovaly nejznámější linky světových leteckých společností. Mělo zde své hangáry Holandsko, Anglie, Francie, Japonsko a Spojené střeoevropské společnosti, jejichž letadla Dannyho upoutávala nejvíce svými dokonalými konstrukcemi a krásou.

Záhy se však začal soustřeďovati na něco jiného. Pozoroval na letišti zvláštní lidi. Častěji spatřoval černě oděné muže s tvrdými klobouky na hlavách, skupiny uniformovaných policistů a ojedinělé čtyry vojínů s pobočnými zbraněmi a čeho si všiml zvláště: vojíni neměli žádného označení pluku. To bylo zajímavé a když se na to otce ptal, dostalo se mu vyhýbavé odpovědi. Nemá se o podobné věci starat – je na to příliš mladý. Ale Danny, povaha zvědavá a nikdy neupokojená, si umínil, že si na to odpoví sám. Záhy se dověděl, že to jsou členové vojenské policie. Hm – co dělají na civilním letišti?

Za několik dnů, byl to třetí den prázdnin, spatřil něco, co jej silně upoutalo. Ve středu černě oblečených mužů spatřil jakousi ženu, kterou znal. Všiml si jí již několikrát – byla to Japonka a když přecházela kolem vily, s údivem poznal, že ženské šaty jsou vlastně jenom maskou. Byl to muž a ať Danny visí, řekl si – není-li tento muž špionem ve prospěch sousedního námořského státu.

Danny si vzpomínal. Ano! Tohoto maskovaného muže vždycky viděl ve společnosti

*Nemohl zapomenout na zlý a světle-
pý pohled cizího letce. (MGM)*

kteréhosi pilota, přijíždějícího dvakrát týdně do Albany. Pamatoval si obličej tohoto letce. Byl nepříjemný a měl ostrý, zlý profil.

Zanedlouho potom Daniel Magnus zmizel k údesu svých rodičů – neznámo kam.

KAPITOLA 2.

Radiotelegrafická stanice na chicagském civilním letišti. Uzavřená kabina s množstvím rozvodových desek, goniových anten a přijímačů na speciálních stolech.

V levém rohu místnosti sedí dva úředníci. Ale mýlil by se ten, kdo by se domníval, že jde o obyčejné radiotelegrafisty. Plukovník Maltby a major Perkins byli štábními úředníky v civilu.

Oba byli skloněni nad silným krátkovlnným přijímacím přístrojem a netrpělivě otáčeli černými knoflíky. Jemný šumot z vesmíru byl zatím odpovědí na jejich snahu zachytit vlnu, která je před několika minutami uvrhla do rozčilení. Nyní to silněji v přijímači zapraskalo.

„Mám ji...“ zašeptal major Perkins a zesílil zvuk. Plukovník Maltby byl bledý a otevřel ústa, aby tichý příjem nerušil svým dechem.

„... haló, slyšíte mne?...“ ozval se tichý hlas z citlivého reproduktoru, „... jmenuji se...“

Zde náhle se hlas zlomil a místo něho reproduktor vychrlil spoustu praskání a poruch.

„Myslím, že jsem přišel na stopu jedné z největších leteckých špionáží...“ pokračoval hlas dále.

Major Perkins činil, co mohl. Přes tlumič poruch nemohl chytiti více. Teprv po chvílce se hlas vyjasnil.

„... mám dojem, že toto hnízdo špionů je ukryto někde v Horách skalistých... nevím, kde jsem. Snad bych vám mohl označiti polohu toho místa podle podoby obzoru. Na východní straně vidím dva stejně vysoké vrcholy hor, za nimi vystupuje třetí... asi ve stejné vzdálenosti jako první dva ode mne. Musím již skončit, protože je nebezpečí, že se prozradím... Poslouchejte mne zítra v tutéž dobu. Snad vám budu moci podati další a bližší zprávy... a pozdravujte mé rodiče a vyřiďte jim, aby neměli o mne strach...“

V přijímači to luplo a nastalo ticho. V prstech plukovníkových šustil jenom papír, na který stenografoval zachycenou zprávu.

Major se poškrabal za uchem.

„To je hloupé – opravdu hloupé,“ řekl, „vždyť ani nevíme, s kým jsme mluvili. Je to však hoch, o kterého mají jistí rodiče strach. Snad se nám to podaří zjistit dotazem na státních policiích.“

„To ovšem bude zdlouhavá práce. Musíme se tázati všech osmačtyřiceti policejních guvernérů, ale snad pro začátek stačí zeptati se policií v okolí Skalistých hor.“

Po krátké úvaze se rozhodli podniknouti toto:

Zavolali radiotelegraficky všechny policie a tázati se jich na případ zmizení chlapce ve stáří 8 až 12 let. Chlapec má oba rodiče, otce i matku, zmizel nepochybně letadlem.

Dotaz na Zeměpisný ústav v Bostonu: Nalézti místo, s kterého lze vidět dva vrcholy hor a třetí, vzdálený o dvojnásobnou vzdálenost.

Nařídili letecké policii propátrati masiv Skalistých hor.

KAPITOLA 3.

V radiotelegrafické kabině se shromáždila druhý den společnost vážných a přísně vypadajících mužů. Všichni seděli napjatě a nedočkavě u přijímacího stolu a čekali na novou zprávu. Major Perkins zvolna a pečlivě otáčel kondensátorovým klíčem.

Zatím letecká policie, policejní ředitelství států a Zeměpisný ústav dychtivě řešily úkoly, přikázané vojenským štábem ve Washingtone.

Kýžená chvíle nadešla. Ze škrkání v tlampači se ozvala jasná slova:

„Haló... zde opět Danny Magnus...”

„Magnus je přece ředitelem letiště v Albaně,“ vykřikl jeden z přítomných a tato slova vysvětlila to, po čem se dnes policie sháněla. Ano, v Albaně byl zatčen také japonský špion Nishimura, zatím co ten druhý jeho společník prchl v letadle bez značky. Bylo však nutno se

zabývati voláním, které zatím znělo z tlampače.

„... zapamatujte si místo, kde jsem. Neznám je jménem, nikdy se mi to nepodařilo vyslechnout od lidí, kteří zde bydlí. Je to místo v hluboké proláclině mezi dvěma horstvy. Je hluboká aspoň čtyři tisíce stop. V polovině její výše je ohromná jeskyně s otvorem o průměru aspoň dvě stě stop. V této jeskyni lze pohodlně umístiti tři stíhačky. Špioni je mají, jsou to malé, ale silné stroje, na každé palubě jsou dva kulomety. Já sám se skryl v úzké štěrbině nedaleko radiotelegrafické stanice a mohu z ní dobře pozorovati, nejen co se děje v jeskyni, ale i venku...“

Přítomní ani nedýchali rozčilením. Ale nedočkali se už dalších zpráv, protože v reproduktoru to pouze několikrát škrklo a nastalo ticho.

Ještě dlouho nepromluvili vážně a stroze vypadající muži v uniformách a v černých redingotech. Teprv za chvíli, když major Perkins se ujistil, že mladý Danny Magnus už přestal vysílat, pronesl jeden z nich – státní tajemník pro věci vojenské zrady:

„Pánové, jsme konečně na stopě rozšířené špionáže. Marně jsme pátrali po zachycení nitky a nyní, když nás na stopu uvedl tento malý chlapec, nesmíme my, dospělí, otálet ani vteřinu. Mladý Daniel Magnus je v jistém nebezpečí. Pomyslete, že musíme zabránit tomu, aby se mu něco stalo. Je to naší

povinností k hrdinovi, který svou vlastní obětavostí nasazuje svůj život za vlast. Abychom se mu mohli odvděčiti, je nutno jej dříve vysvoboditi. Pánové, přemýšlejte – ale rychle. Dávám vám lhůtu šesti hodin...”

Telefonní hovory, telegramy a spěšné radiové zprávy se rozletěly po celých Spojených státech. Byly jimi zalarmovány všechny policejní stanice a vojenské tábory, skautské oddíly obdržely své pokyny.

Zatím Zpravodajská Tajná služba ve Washingtoně s Geografickým ústavem v Bostoně pracovala sice nenápadně, ale spolehlivě.

KAPITOLA 4.

Tam hluboko, někde v srdci pěší noze nepřístupných Hor skali stých seděla v úzké průrvě dvou skalisk malá postavička a shlížela zvědavě do propasti asi čtyři tisíce stop hluboké. Pohlížela do hlubokých roklí a strží, olemovaných ostrými výčnělky a výstupky stěn, ozářenými rudým sluncem západu.

Tam někde na jihu snad nikdo neví o klidu, který zde panuje. Tam vře život, hřmotí stroje a burácejí města v šíleném tempu dnešní doby. Oko mladého chlapce přehlédlo celou prostoru šedorudých skal. Neúrodná krajina, úplně pustá a mlčenlivá. Ani ptáčka zde není slyšet,

ani travičky vidět. Jenom na holých a drsných úbočích skal, obrácených na sever a severozápad, je trochu světle zeleného mechu, postrádajícího slunce, vystaveného však zato chladnému severáku a prudkým nárazům mořského větru od západu.

Průrvou mezi dvěma masivy nad obrovskou propastí vyhlížel do jižního kraje mladý Daniel Magnus. Byl skryt za kamenným sloupem.

Už týden zde takto netrpělivě vyhlížel – ale jenom touto pustinou a kamennou pouští mohl živiti svůj zvědavý pohled.

Ale přece něco živého – lépe řečeno – pohybujícího se, spatřil v dálce asi dvaceti mil. Nějaký obrovský pták se sem blížil odněkud z jihu.

Danny sebou pohnul a napjal oči. Už dvakrát viděl podobný obraz nad jižním horizontem – – –

Letadlo se blížilo.

Jeho let byl přímočarý a každé vteřiny se zdálo větší. Vznášelo se – zdálo se mu – těsně nad vrcholky pohoří, snad nebylo od vrcholů vzdáleno ani sto stop. Již přeletělo onen táhlý hřeben a teď musí letadlo vystoupiti, aby nenarazilo na ostře vyčnívající ostroh. Ale dnes to letadlo neučinilo. Pouze stočilo své kormidlo doleva a ostroh obletělo, takže na chvíli jeho šedá barva splynula s barvou skalisk. Ale již se zase vyhouplo nad obzor a Danny už viděl zacházející slunce klouzati po jeho křídlech.

Za několik vteřin jeho uši zachytily první

hřmot motoru – – a teď se začalo letadlo špionů vracet, aby si našlo přímý směr k záletu do ohromné jeskyně.

Ohromný rachot naplnil sluj, když letadlo přeletělo Dannyho skryš asi ve vzdálenosti třiceti yardů. Pak všechno rázem umlklo a Danny slyšel pouze několik hlasů, procházejících sem úzkým kanálkem, který byl jeho dočasným domovem, zaměněným za jeho útulný pokojík s měkkým lůžkem, knihovnou a lenoškou.

Ale Danny Magnus si z tohoto nepohodlí nic nedělal. Věřil a byl o tom téměř přesvědčen, že se všechno zanedlouho zase změní. Hlavní věcí bylo, že se mu konečně podařilo získati spojení se světem, že o sobě dal vědět a že aspoň trochu mohl označiti toto místo, které bylo hnízdem špionů. Byl přesvědčen, že příjemce jeho zprávy dal jistě pokyn vojenským nebo jiným úřadům.

Však to už stojí za to pátrati po něm – je nyní majitelem mnohomilionového tajemství. Jak před čtyřmi dny vyslechl – špionům se pomalu ale jistě dostával do rukou plán o výstavbách a tajnostech amerických obchodních a vojenských letišť. Dokonce špioni již vědí, která obchodní a tak zvaná soukromá letiště mohou býti v několika hodinách přeměněna na letiště vojenská. A to bylo zlé. Ale dosud nevěděl co už z toho všeho bylo sděleno ústřední kanceláři nepřátelské špionážní služby.

„Rozumíme dobře, pokračujte!“ vo-
lal radiotelegrafista. (Ufa)

Škoda, že neměl aspoň kus papíru a tužku, aby si mohl důkladně zaznamenati svá pozorování. Ovšem – nemohl se tehdy – při svém rychlém rozhodnutí odcestovati pod kormidlem nepřátelského letounu – připraviti. Svůj poznámkový notes s tužkou ztratil cestou. Takto musel svá pozorování neustále držeti v paměti a míti neustálé obavy, aby objevení nových poznatků mu nevytlačilo z hlavy poznatky staré.

Ale co horšího – nyní mu byl znemožněn přístup k radiovému vysílacímu přístroji. Vždycky byl někdo přítomen v kabině, seřízené v jedné kamenné dutině skalní prostory. Již čtvrtý den byl nucen doufati, že se mu snad podaří navázati spojení se světem „zítra“. Ale snad jeho první dvě zprávy postačí, aby hnízdo bylo co nejdříve vypátráno.

Ale dosud se nestalo nic, co by nasvědčovalo, že se tak stalo.

Velikou útěchou mu zatím bylo, že dosud jeho přítomnost nebyla prozrazena. Před dvěma dny večer sice slyšel jejich hádku s kuchařem, ale protože skončila smírně, zůstal klidný. Danny totiž ve svém slídění po potravě odnesl ze spíže dva řízky a čtvrt bochníku chleba. Tato ztráta byla ovšem právě přede dvěma dny zpozorována a z „nenasytnosti“ byl obviněn jeden z mužů.

Ale tento večer, kdy odnesl dvě masové a jednu zeleninovou konzervu s příslušnou

dávkou chleba, si uvědomil, že jeho přítomnost už se musí prozradit. Všiml si totiž, že nálepka na obalu plechového pouzdra je označena číslem a datem nákupu. Co se stane, až se zjistí, že se odpočítané zásoby tenčí? Danny na to ani nechtěl pomyslet.

Och – kdyby aspoň věděl, kam by se měl utéci v případě prozrazení, útěku a pronásledování! Kdyby aspoň bylo v dohledu nějaké stavení s člověkem, přátelsky mu nakloněným! Ale měl přesvědčující dojem, že není člověka na sta mil daleko široko.

KAPITOLA 5.

Plukovník tajné služby E. S. Lincoln odešel od telefonního aparátu a zamyslel se. Zpráva, kterou obdržel ze štábu, jej zaujala.

Hnízdo špiónů, pracujících pro kterousi námořní velmoc na západě, je v severních horách? Ano – to je docela možné. Předchozí zprávy by o tom nasvědčovaly. Několik dešifrovaných zpráv jej uvádělo na stejnou stopu.

Vyslechl tajnou žádost, která byla vlastně návrhem, podaným válečným sborem. Naříditi letecké manévry – směr Skalisté hory. Ano, v tomhle případě to bude asi nutné. Ještě dnes večer se tam musí vypravit flotila stíhaček za účelem vyzkoumání leteckých přístavů a

provisorních letišť. Manévry – to bude nejméně nápadný způsob pátrání po onom malém hrdinovi, který s nasazením vlastního života vnikl do jejich skrýší a tajemství.

Škoda, že s ním nebylo možno navázati další styk radioaparátem! Zdá se, že ten Magnusův synek má v sobě krev svého otce a matky. Plukovník E. J. Lincoln znal dobře jeho rodiče a pamatoval se na ně z dob Veliké války. John Magnus byl tehdy přes své mládí vedoucím mužem v oddělení pro dešifrování zpráv a jeho choť, s níž se oženil před devatenácti roky, byla zkušenou válečnou zpravodajkou a velmi činnou osobností ve světě diplomatickém – zvláště v tajných stycích japonsko-amerických.

Ještě tohoto pozdního odpoledne byl vydán štábní rozkaz:

Rozkaz pro leteckou eskadru Montana-Albany 230:

1. Nepřítel ve vzdušné rozloze 200 mil od severu.
2. Hned vyletět a zablokovat vzduchovou linii 76 – 120.
3. Pátrat po nepřátelské letecké základně.
4. Pečlivé provádění rozkazů platí až do odvolání.
5. Velitel eskadry se zavazuje každé čtvrt hodiny volati spojení se štábem.

O půlnoci, když došla zpráva šesti

„výzvědných“ stíhaček, že letecká nádraží pro eskadru jsou „nalezena“, rozechvěl se vzduch na severních letištích řvaním šedesáti pěti silných motorů. V jednom z letadel seděl sir John Magnus, otec malého Dannyho. Byl naplněn strachem o osud Danielův, ale zároveň hrdostí nad jeho neohrožeností.

Za chvíli před startem se v radiotelegrafické kabině ozvalo volání, kterým byl major Perkins přiveden notně z míry. Ozval se totiž zcela neočekávaně Daniel Magnus; oznamoval:

„Právě před dvěma hodinami se mi podařilo zjistit jména těch, kteří jsou zde. Je jich celkem pět. Nikdo z nich není příslušníkem amerických republik. Vůdcem jejich je jakýsi Forster, který má obchod v New Yorku. Druhými jsou bratři Alfonzo a Joachim Perezové z Montany, čtvrtý Frank Chilbrock z Bolívie a poslední taktéž Jihoameričan z Argentiny, Filip Haarmann. Jsou velmi nebezpeční, dnes jsem vyslechl jejich debatu. Byli napůl opilí. Jeden z nich zítra odletí k jihu do Athabasky, aby předal jisté plány do rukou tajemníkovi nepřátelské špiónážní služby. Je to muž, který naň bude čekat v hotelu „Ametyst“ v 11 hodin dopoledne. Pamatujte si heslo: Tři stejné výtisky novin „Daily New York Herald“, položené na žluté aktovce tak, aby bylo zřetelně vidět nápisy. Muž, který odletí, je jeden z Perezových bratrů, Alfonzo...“

Příjem zprávy byl velmi dobrý, ač počasí nebylo příliš prospěšné příjmu ultrakrátkovlnné stanice. Vzduch byl naplněn elektrickými výboji.

Po povědomém lupnutí v přijímači, ukončujícím vysílání, vypjal major přijímač a zavolal strážní službu. Za její pomoci – velitel stráže byl snaživý poručík – vykonal to, co bylo nutné.

Prvním počinem bylo toto: Zavolati kancelář ve Washingtoně a oznámiti jména ohlášených cizinců a zjistiti jejich stav. Za druhé: zavolati ihned policii a vojenské velitelství v Athabascce a žádati nenápadné obsazení hotelu „Ametyst“. V označenou chvíli má do hally vejíti muž v cestovním úboru, se žlutou taškou na akta a se třemi dnešními čísly „Daily N. Y. Herald.“ Má to býti muž opravdu zkušený, který svým zjevem nesmí předem varovati špiona. Musí poskytovat vzhled člověka, který právě přiletěl letadlem. Snad by bylo vhodné míti přes nos a tváře červený pruh, dokazující, že cestující měl na obličeji několik hodin ochranné brýle. Ať je opatrný od začátku až do konce. Ať se pokusí z něho vytáhnouti něco bližšího. Nepůjde-li to, ať je ihned zatčen. Za účelem naprosto bezvadné práce ať jsou vchody a schodiště hotelu obsazeny policií. Zvláště nejbližší stolky. K zvýšení dojmu o špionově bezpečnosti budiž ke vchodu do hotelu postaven ospalý a unavený strážník, vzbuzující důvěru dobráka.

V žádném případě však nesmí ani jeden ani druhý špion uniknouti.

Špion – ten první musí býti zatčen okamžitě, dříve než ještě vstoupí do hally. Za tím účelem se musí prohlédnouti pokoje a hlídati přísně vchod. Jinak by byla práce maskovaného muže zbytečná.

KAPITOLA 6.

Plukovník E. S. Lincoln vzlétl s prvními třemi letadly, která tvořila „špičku“ jeho eskadře. Pilot Bodyman, jeho druh z mládí, o jeden stupeň hodnosti níže než on, byl zkušeným letcem a Lincoln mu mohl plně důvěřovati. Celá flotila se vznášela ve výšce asi 3000 stop a mířila směrem severozápadním. Za čtyři hodiny letu měla dospěti k cíli. Radiotelegramy ubezpečovaly, že na náhorních rovinách Skalistých hor je dosti místa k přistání této vzdušné armády.

Zatím nebylo mnoho na práci. Mohl se proto zaměstnávat mapou, kterou držel před sebou na tenké, aluminiové desce. Zkoumal několik míst, která byla označena v dopise s hlavičkou Geografického ústavu v Bostoně. Dvě z nich byla podle výpočtu radiogramologů nejpravděpodobnější. Nad těmito místy pak měla manévrovati tři nejpomalejší letadla, opatřená fotografickými komorami, namontovanými ve dně letounů. Každý detail, v němž mohlo být

něco podezřelého, měl býti ihned fotografován. Dále měly býti fotografovány všechny propasti a strže.

Motory řvaly a vrtule se zarývaly do studeného, temného vzduchu prvního předhoří.

Byly čtyři hodiny ráno a Lincolnova letecká eskadra se blížila Skalistým horám. Postupovali v naprosto uceleném útvaru, v němž vyjeli. Nebyla hlášena žádná porucha, jenom sir John Magnus se několikrát zeptal na vzdálenost cíle své cesty. Jinak byl velmi klidný a zaměstnával se hovorem se svou chotí, která se od doby vzletu nehnula od ultrakrátkovlnného přijímače, namontovaného včerejšího dne v saloně vily. Občas také vytáčela knoflíkem a snažila se zachytiti volání Danielovo. Ale marně se o to pokoušela, nepodařilo se to ani jejímu starému strýci, vedoucímu meteorologické stanice letiště.

Teprv v pět hodin ráno dal Lincoln rychlý rozkaz sestoupiti o tisíc stop níže.

Spatřil totiž letadlo před sebou, mířící přímo proti flotile.

Nesmělo je pozorovati. Proto klesli, aby splynuli s mlžnatou pevninou, neboť by nyní nemohli toto letadlo, o jehož vlastnících měl Lincoln svou domněnku, dohoniti v případě, kdyby se bylo vrátilo zpět.

Ale neměli to štěstí. Letadlo pojednou změnilo svůj směr, opsalo velmi úzký oblouk a s největší

rychlostí opustilo svůj přímý směr a zmizelo v ranní mlze. Nic nebylo platno, že Lincoln svěřil vedení eskadry sousednímu aeru a že bleskurychle vyrazil vpřed za mizejícím letcem. Ztratil se mu po několika minutách.

KAPITOLA 7.

Alfonzo Perez byl jedním z nich. Již osmkrát na něho padl los, i dnes musí vyletět s vypracovanými a ukradenými plány a zrovna dnes se mu nechtělo. Tušil – nevěděl ani, proč – že dnes nedojede. Krev v něm stydla, když si vzpomněl na nehodu, která se stala v soutěsce přede dvěma měsíci. To ještě měli čtyři stíhačky. Jeho druh Ferdinand měl odjet na tutéž cestu a za týmž účelem. Nechtělo se mu valně, stále odjezd odkládal, ale když vůdci konečně došla trpělivost a Ferdinandovi vynadal škůdců, zrádců a zbabělců, vyjel. A vyjel přesně přede dvěma měsíci, v tentýž den a v tutéž hodinu ráno, kdy měl jeti i on sám. A co se stalo?

Když opustil kamennou sluj, vynesl letadlo nad vrcholky a zamířil k jihu, spatřil na neštěstí cizí letadlo.

Rozkaz pro letce zněl: Spatříš-li cizí letadlo ať vojenské, sportovní nebo jenom civilní obchodní v okruhu deseti mil od jeskyně, ihned se vrať do přístavu. Jinak – nebezpečí prozrazení. Co měl

Ferdinand činiti, než se vrátiti? Ale letadlo bylo velmi blízko – ne však zase tak, aby Ferdinandovi už k návratu nezbýval čas. Zabořil se tedy vývrtkou do vzduchu a když už byl s malým letadlem v rokli, obrátil se k vchodu do jeskyně. Oddechl si, když po krátkém manévru se mu podařilo srovnati let přímo k černému, zejícímu otvoru. Ale čekalo na něho neštěstí. Když už měl projeti otvorem, narazilo letadlo křídlem na obvod otvoru a Ferdinand se zřítíl s celým letadlem do propasti.

O chvíli později se nad místem neštěstí přehnal sportovní jednoplošník, který ztřeštěný návrat Ferdinandův vysvětlil.

Alfonzo Perez velmi často vzpomínal na tuto nešťastnou událost. Měl Ferdinanda velmi rád pro jeho zbožnost – on sám, Alfonzo, se zde ocitl jenom proto, že musel. Jeho život – to byla jediná trnitá cesta. Bylo mu osmnáct let, jeho bratru dvacet. Před dvěma roky byl vynikajícím žákem letecké školy v Madridu a když za politického převratu přišli rodiče o život, vzal jej i jeho bratra jejich strýc Manuel s sebou do Argentiny. V Argentině však Manuel shledal, že špatným hospodářstvím správce přišel o tři čtvrtiny svého jmění. To, co mu zbylo, přišlo nazmar ohněm. Správce ze msty zapálil poslední Manuelův statek a bavlníkové zásoby zničil stejným způsobem. Oba bratři pak druhý den ve spáleništi našli jenom ohořelou mrtvolu svého strýce. Pojistka, kterou obdrželi jako

jediní dědici, byla tak malá, že nestačila ani na odklizení trosek po požáru; proto se rozhodli prodati zbylou půdu a odjetí do Spojených států. Ale na lodi byli okradeni o polovinu svého majetku. V zoufalé náladě dojeli do San Diega. Než se dostali do San Francisca, utratili zbytek peněz. Nyní jim nastaly opravdu hrozné dny strádání. Nouze se střídala s bídou. Tak prožili celý jeden rok a půl – až se setkali s mužem, který ocenil jejich vzdělání a nadání. Slíbil jim, že jim zaopatrí místo na některém letišti. Požádal je, aby mu odevzdali své osobní listiny a průkazy s odůvodněním, že jich potřebuje k žádosti o jejich místo. Vydali mu je rádi, ačkoli Alfonzo, byť byl mladší, než jeho bratr, namítal, že jako cizinci bez těchto papírů jsou zde v nebezpečí uvěznění. Onen muž se pak nepřihlásil celý měsíc a po jednom měsíci přišel právě včas. Přišel právě v okamžiku, když u nich byla cizinecká policie na kontrole. Ve chvíli, když měli býti odvedeni do vězení jako nepohodlní cizinci, potkali jej na schodišti. Uvítali jej ovšem s jásotem tím větším, když se dověděli, že onen muž má pro ně místo.

Nevěděli ovšem, že celá scéna s policií je pouze sehraná se strany špiónů, pro které měli oba bratři pracovat.

Co měli dělat? Papíry do ruky nedostali, obdrželi falešné pasy a nutné listiny na cizí jméno. A bylo jim zároveň oznámeno, že tresty na padělané listiny jsou ještě větší, než v

prvním případě. Bratři Perezovi byli v pasti.

Byly čtyři hodiny ráno a Alfonzo Perez vstal, aby se připravil na cestu. Jak již bylo prve řečeno, neměl k ní valné chuti. Tušil, že se dnes večer něco stane. Byl unavený a v noci měl velmi zlé sny. A nad to měl dnes letěti velmi dlouhou trať.

Odlet byl stanoven na 4 hodiny 45 minut. V přesně stanovenou dobu byl motor nastartován. Alfonzo obdržel od vůdce Forstera žlutou aktovku s listinami, které má předati v Athabascce podle instrukcí, včera ustanovených, muži, který se o ně přihlásí.

Bylo mu těžko, když se pod ním propadala půda, opustiv kamenné dno sluje – dočasného hangaru.

Zhluboka dýchaje zvedl letoun vzhůru a zamířil k jižnímu cípu horstva. Neustále myslel na nešťastného Ferdinanda, který asi v tuto stranu spatřil sportovní letadlo, k vůli němuž se musel vrátit.

Pohleděl do ranní mlhy. Cesta byla volná. Tachometr ukazoval rychlost 120 mil. Výška: 5000 stop; nemá se zvednout o další dva tisíce stop; aby nabyl správného rozhledu a nenarazil na stěnu toho vysokého hřbetu, který se zvedal po absolvování asi padesáti mil?

Stoupl o tisíc pět set stop a když se ustálil ve výšce, zamrazilo jej.

V dálce asi patnácti mil spatřil nějakou

pohybující se masu. Co je to? Přiložil oči k dalekohlednému periskopu.

Zděsil se.

Tři letadla – proti němu.

Nejenom tři letadla... šest, devět... dvacet, třicet letadel...

A co je to tamto dál? Dalších třicet letadel... celá záplava vojenských letounů... lavina aeroplánů!!

Rychle zpět. Jeho stíhačka je sice ve výtečném stavu, ale nemůže podniknout nebezpečí pronásledování. Jistě jej již také spatřili. Má prchnout i se stíhačkou nebo jenom padákem? Protivil si život mezi špiony. Dopouštěl se něčeho, co mu bylo proti mysli. Ne, nesmí rozbít stíhačku, musí pomyslet na pomstu Forsterovu. Má přece v moci jeho bratra!

Obrátil se s malým letadlem jako na obrtlíku a letěl zpět. Viděl, že se od eskadry letadel oddělilo jedno a se zvýšenou rychlostí letělo za ním.

Ale nebude dostižen. Viděl už zdaleka průrvu, do které se musí snést.

Nyní přijde ono nebezpečné místo, jímž musí do průrvy vklouznout, letadlo vyrovnat a namířit přímo do hangarového otvoru.

Rrrrrrr – – – rrr – – – rr – –

Nevnímal nic jiného, než tento rachot motoru. Viděl blížící se černý otvor sluje... nyní musí opravit směr výškového kormidla... musí

klesnout... pozor... pozor... teď ubrat plyn... pozor, nebo narazíš na stěnu jako nešťastný Ferdinand...! Pojednou se před ním zatmělo a Alfonzovi se zdálo, že se řítí do tmy... že padá... že padá do nenávratna...

Ještě před tím vypjal motor

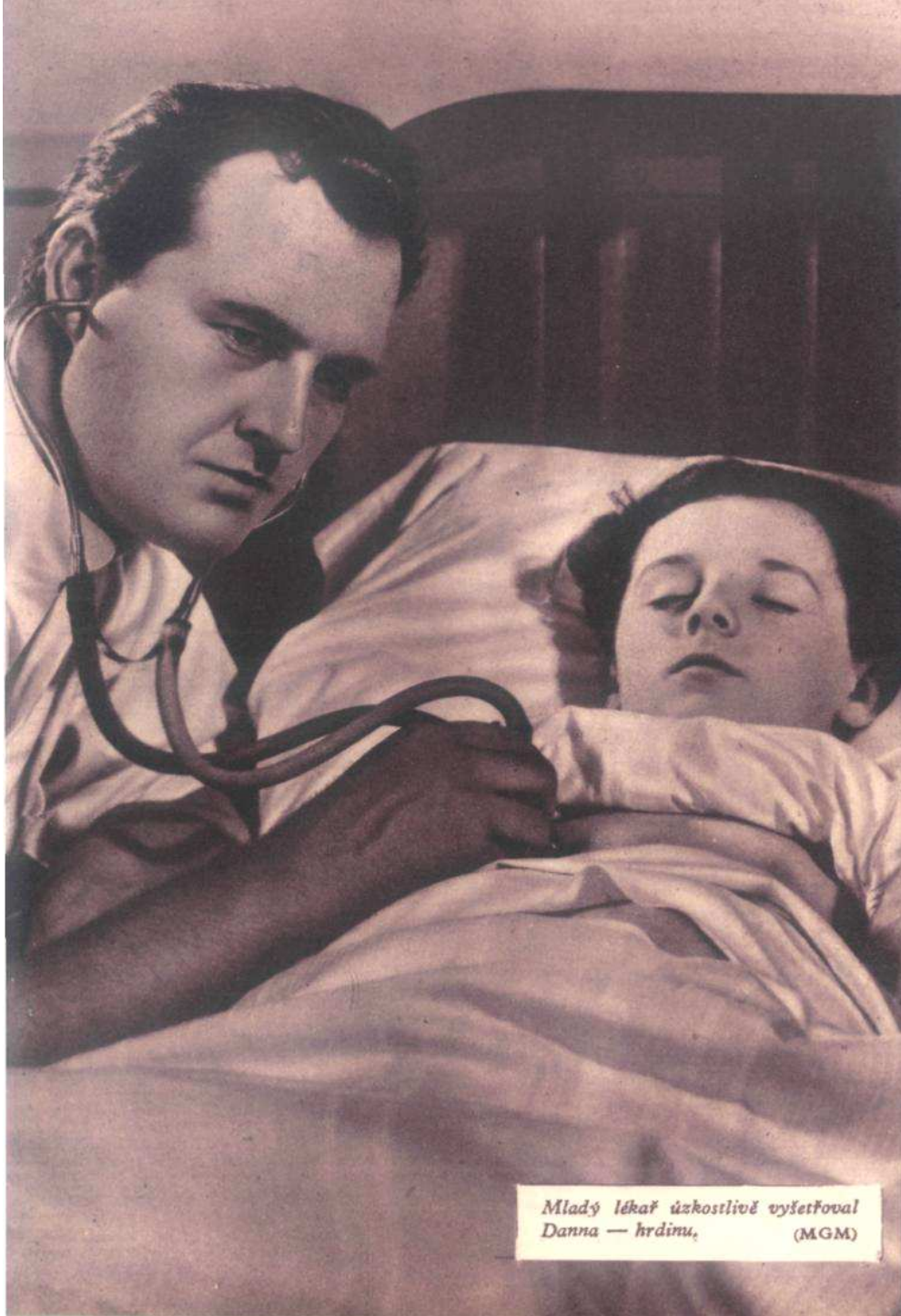
KAPITOLA 8.

Danny byl ve svém úkrytu probuzen rachotem. Otevřel oči, promnul si je a naslouchal. Podíval se na své náramkové hodinky, které pečlivě natahoval každého rána, protože tyto hodinky byly aspoň to, co mu zde dávalo příležitost k příjemným vzpomínkám.

Plížil se úzkým kanálkem k místu, z něhož mohl spatřiti, co se děje. Hm – to je divné – řekl si při pohledu na jedno z letadel, které právě přiletělo do jeskyně. Ano – právě přiletělo – jak je to možné? Vždyť se ještě nemohlo vrátiti se své cesty? Co se stalo?

Právě viděl vůdce Forstera hmoždícího se s tělem toho mladého muže – Perez jménem. Zdálo se, že je v hlubokém bezvědomí. Je snad zraněn? Proč se tak náhle vrátil? Vždyť letadlo mělo startovat ve třičtvrti na pět a nyní je teprv půl šesté!

Konečně Forster a ještě jeden z mužů vyprostili Pereze z jeho sedadla v jedno-plošnickové stíhačce a zvolna jej odnášeli do

*Mladý lékař úzkostlivě vyšetřoval
Danna — hrdinu.* (MGM)

radiotelegrafické kabiny.

Ostatní horlivě činili nějaké přípravy a teprv po chvíli Danny tyto přípravy rozluštil. Viděl Forstera nésti strojní pušku na kovovém podstavci. Nachýlil se trochu kupředu. Forest stavěl třínožku blízko vchodu do jeskyně.

Hm – bude snad jeskyně napadena? Všechno se v něm zachvělo. Snad přece jenom jeho zprávy přinesou nějaký výsledek? Přihlížel přípravám. Forest seděl u kulometu a netrpělivě pohlížel do ranní mlhy.

Náhle vyšel Alfonzo Perez z kabiny, potíraje si čelo nějakou tekutinou. Šel váhavě k ústí jeskyně a něco vzrušeně rozmlouval s vůdcem, který po jeho slovech svolal všechny muže k poradě, aniž opustil své místo u strojní pušky.

Tato chvíle se právě Dannymu hodila k provedení jeho plánu. Snad se mu zase dlouho nepoštěstí zastihnouti radiotelegrafickou kabinu opuštěnou. Nesměl se této příležitosti vzdáti.

Podařilo se mu to bez obtíží, protože pozornost špiónů byla obrácena ke hlavnímu otvoru, v němž hrozila strojní puška.

Přes to však se ozbrojil velikou armádní pistolí značky Colt, calibru 45.

Se zapojením stanice neměl mnoho obtíží. Zanedlouho se v kosmu vznášela jeho slova, volající na pomoc všechny ozbrojené síly. Tu se stalo něco, co neočekával. V amplionu se něco ozvalo. Zdálo se mu, že někdo odpovídá.

„... letecká eskadra plukovníka Lincolna... ano, zastihli jsme vaše dvě volání... jste sám u mikrofonu?... ano... dobře... buďte tedy opatrný... vyhledáme vás co nejdříve... zatím přežhajte stanici, abychom si mohli najít přesně místo, na němž jste...“

Danny ihned poslechl. Přežhaval lampy tak, že vysílaly do kosmu hučení a pískání.

Zatím několik radiopřijímačů v letadlech našlo přesné místo, z něhož bylo voláno. Přímký, spojující myšlené body radiopřijímačů, se přesně protínaly na jednom místě. Pak podle přesné speciální mapy bylo toto místo nalezeno.

Danny, když přijal zprávu o výsledku této práce, zajásal. Shledal, že má ještě příležitost, aby zavolaal plukovníka E. S. Lincolna. Špioni se totiž od otvoru do jeskyně ani nehnuli; upírali svůj zrak k modré obloze, s níž mělo přijít nebezpečí. Každý z nich třímal svou zbraň.

Rozhovor s plukovníkem E. S. Lincolnem byl krátký. Danny mu sdělil velikost jeskyně a průměr otvoru. Lincoln totiž měl v úmyslu zaletětí dovnitř a podniknouti boj muže proti muži. Za tím účelem měl Danny přivábiti jejich pozornost k radiotelegrafické stanici.

V tom ovšem spočívalo jisté nebezpečí. Danny byl sice ozbrojen pistolí, ale co mu mohla být platna, když věděl, že v rozhodném okamžiku jí neužije k zabití nepřítele! Byl mlád a dosud se mu ani ve snu nezdálo, že by měl vystřelit, byť to bylo proti zlému člověku.

Ve vší tichosti se připravil na obranu. Vylámané balvany, ležící narovnané vedle vchodu, nosil do přepážky, která oddělovala radiotelegrafickou kabinu od jeskyně. Když byl v polovině práce, zhrozil se.

Před ním stál jeden ze špiónů, míře na něho svou pistolí.

Danny vyhodil ruce nad hlavu a ani nepomyslel chopiti se pistole, vězící za jeho pasem.

„Tak vy jste ten vetřelec, který nám krade potraviny...“ smál se onen muž, téměř dosud mladík, ale jeho hlas nezněl nepříjemně. „Co chcete podniknout?“

Danny mlčel.

„Byl jste to vy, co zavolal ty letce?“

„Ano, byl jsem to já,“ pronesl Danny hrdě, neohroženě pohlížeje do zejícího jícnu nebezpečné zbraně.

„Jste zde sám?“

„Ano – úplně sám a kdybyste mne nezaskočil, vyrovnal bych se s vámi na místě,“ dodal.

„K tomu vám dám příležitost... příteli,“ zvolal pojednou tiše špión – byl to Alfonso Perez a náhle sklonil pistoli a učinil krok k Dannymu.

„Poslyšte, něco vám řeknu. Předešel jste mne. Chtěl jsem totéž učiniti už dávno. Jsem zde se svým bratrem z donucení. Jsme tři proti třem. Zdoláme špióny a osvobodíme se z tohoto místa.“

„Jakou mi dáte záruku, že to myslíte vážně?“

tázal se Danny, neboť Španělovi nevěřil, ale byl upokojen ve chvíli.

„Abyste mi věřil, nepřiblížím se k vám do skončení boje. Já s bratrem zůstaneme v jeskyni a budeme bojovat v zádech toho Forstera a jeho dvou zrud, lidí schopných všeho. Můžete telegrafovat veliteli těch letadel, že zde má tři přátele.“

Po krátké dohodě se rozešli a Danny ukončil svou práci. Ponechal pouze malé okénko, aby jim mohl prostrčiti pistoli, neboť to bylo nutné k jeho práci.

Když byl hotov, zasedl klidně k vysilači a zavolał:

„Haló, plukovníku Lincolne – všechno připraveno.“

A se slovy: „Ve jménu vlasti!“ prostrčil ruku s pistolí otvorem a zamířil. Mířil velmi dlouho, než spustil. Když se ozvala štekavá rána a rozptýlil se jemný, bílý kouř po spáleném prachu v patroně, shledal, že jeho výstřel měl děsný výsledek.

Paniku, kterou způsobil mezi třemi muži, kteří neměli ani tušení o přítomnosti někoho dalšího, nelze ani popsat. Kule, vystřelená Dannym z armádního Coltů, narazila na hlaveň strojní pušky, porazila ji a odrazivši se, zle poranila jednoho z mužů, stojících vedle. Teprv později si Danny všiml, že poranění odnesl sám vůdce Forster. Boje schopných už nebylo mnoho. Zbyli pouze dva; oba bratři Perezové

byli na jeho straně. Danny neměl příčiny, aby Alfonzovi nevěřil. Jeho slova zněla příliš přesvědčivě.

Ozvalo se několik ohavných zaklení a v zápětí se na kamennou ochranu sesypala prška projektilů.

Boj trval déle než pět minut a za tu dobu byl Danny mnohokrát blízek smrti. Ocelové koule, narážející na tvrdý kámen, se roztrhávaly a posévaly svými ostrými úlomky celé okolí. Ale vystřílel do jeskyně téměř celé dva zásobníky.

A bratři Perezovi dosud mlčeli, špioni dosud zasypávali zahrazený vchod spoustou olova a ocele. Jaké štěstí bylo, že jim poškodil strojní pušku! Několik dobře mířených ran do otvoru a Danny by byl teď už mrtev. Ale teď se ozval Alfonzův silný hlas:

„Všichni muži ruce vzhůru...”

Chvilí byl klid – z překvapení nad obsahem tohoto hlasu. Ale byla v něm hrozivá jistota, nabádající k poslušnosti.

Střelba ustala a Danny mohl konečně vyhlédnouti z rozstříleného otvoru, plného špinavého, kovově se lesknoucího olova a ocele.

Viděl dva zbývající muže s rukama nad hlavou, stojící obličejem ke zdi: v zádech měli ústí dvou revolverů, které držel Alfonzův bratr.

„Alfonzo – pozor!“ vykřikl pojednou Danny, vida, že Forster se probral k vědomí. Vůdce právě sahal po zbrani, když Danny včas vzkřikl.

Rána – vůdce pustil pistoli, zraněn znovu na

obou pažích.

„Letadla se blíží,“ slyšel Danny Perezova bratra a vtom zaslechl hukot leteckých motorů.

V zápětí jej viděl přebíhati jeskyni a krýti se před letadlem, přijíždějícím do jeskyně. Díky Lincolnovu kamarádu, pilotovi Bodymanovi, letadlo přistálo po této nebezpečné jízdě bezvadně.

Shledání malého hrdiny s plukovníkem E. S. Lincolnem bylo velmi vřelé. Špioni byli opatřeni pouty a vůdce Forster mimo to několika obvazy. Za chvíli radio oznámilo, že část letecké eskadry přistála na přirozeném letišti asi pět mil odtud. V jednom z letadel byl i Dannyho otec, sir John Magnus, netrpělivě očekávající návrat svého synka.

Ale Danny Magnus neměl jen tak lehko nabýti cenného vítězství nad vyzvědači.

Při vstupování do letounu se ozvaly dva výstřely. Jeden z Perezových bratrů a Danny klesli právě v okamžiku, když Daniel se usazoval do tělesa.

První krví platil za svou lásku k vlasti.

Doba jednoho týdnu byla dosti dlouhá, aby srovnala vyšetřování, zavedené s vyzvědači. Forster, Haarmann a Chibrock byli po postavení před válečný soud odsouzeni k hrdelnímu trestu, který byl druhý den ráno vykonán. Joachim a Alfonzo Perezovi byli osvobozeni,

protože dostatečně dokázali svou nevinu v tomto případě. A nadto měli skutečně snahu činnost vyzvědačů prozraditi, což dokázali dodatečně svým přispěním Dannymu. A Danny? Byl zdrav za necelých čtrnáct dnů. Jeho zranění byl čistý průstřel svaem. Stejně i Alfonzo, který s bratrem vstoupil do amerického leteckého sboru, oba jako elévové.

A dodatková zpráva, kterou „Americká kancelář pro tisk“ rozeslala do světa o Dannyho hrdinském kousku, vypadala takto:

„Daniel Magnus, mladý frekventant veřejné střední školy, byl na návrh „tajného válečného štábu“ vyznamenán záslužnou medailí za udatnost a za prokázané služby armádě a vlasti. Podrobnosti o tomto slavnostním okamžiku přineseme později. Prozrazujeme jenom, že Daniel Magnus bude nejmladším držitelem této záslužné medaile.“

KONEC

DOSTIHOVÍ GANGSTEŘI

Povídka pro hochy

NAPSAL

ROBIN WATSON

VYDALO NAKLADATELSKÉ DRUŽSTVO MÁJE
ČESKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, PRAHA I.

Vytiskla RODINA, Praha.

KAPITOLA PRVNÍ.

Willy Bradford už nemohl únavou dále. Tři týdny minuly již od té doby, co se rozhodl, že se vrátí. A za ty tři týdny – co se stalo? Nic! Jen začal tušit, že se rozhodl špatně. Neměl se vracet do města, přeplněného lidmi, jako je on. Proč se sem vlastně vracel? Byla to touha po domově? Po starých kamarádech? Nebo se snad domníval, že zde po nových a nových pokusech najít práci dojde konečného štěstí? Cožpak nepotkával při zpáteční cestě do New Yorku spoustu těch, kteří z města prchali za prací na venkov? Ano. Byly jich stovky. Potkával se s nimi všude. Ve veřejných noclehárnách pro tuláky a chudé, kde se mohl vyspat za dva centy na vlhké slámě, na silnicích, kde vlekl své znavené nohy směrem k vycházejícímu slunci, pod železničními náspy důležitých vlakových spojů, obležených „černými“.² Všude jich bylo plno a všichni se táhli opačným směrem. Ven, ven z přeplněného velkoměsta, ven na vzduch a za několika dolary, které se na vlhké půdě ornice spíše vydělají, než na rozpáleném asfaltu a dlažbě.

Willy konečně stanul na místě, kde měl být už před týdnem. Viděl bílý New York, zahalený

---

² Černými pasažéry.

do průsvitné, pavučinové mlhy, stoupající od řeky Hudsonu. Usedl do zaprášené, hnědé, sluncem spálené trávy. Asi míli od něho na východ zahoukala parní píšťala. Otočil se tam. Lesklá hladina řeky. Při břehu řetěz malých, dopravních člunů, u druhého břehu kotvil černý, neforemný parník. Silný remorkér táhl za sebou dvě vlečné lodi, naložené ovocem a zeleninou. Za chvíli zmizí i s obsahem v břichu New Yorku. Má se obrátit k řece a hledat tam práci?

Ne – půjde dál. V pěti svíral deset centů, které mu zbyly po včerejší žebrotě. Pět z nich dostal od skupiny tuláků, jdoucích na severozápad za to, že jim označil místa, kterým se mají vyhnouti. Snad také za to, že se mu dosyta vysmáli, když slyšeli, že jde do města hledat práci, když – zkrátka Willy se otrásal nad vzpomínkou na ty řeči.

Zrychlil krok, aby jim unikl. Za hodinu došel k sloupu, který mu oznamoval, půjde-li ještě jednu míli, že se může svézti za 5 centů až do středu metropole podzemní drahou. Má jeti? Zbude mu pak už jen polovina jeho majetku a co z toho bude mít? Co bude ve středu města dělat? Inu – to, co by dělal, kdyby tam došel za další dva dny pěšky. Proto se rozhodl, že nepojede. A cestou se mu snad namane něco k snědku. Snad potká tu svou dobrou sudičku, která na něj při zrození zapomněla, snad si na něj rozpomene teď, ve chvíli největší potřeby.

K poledni došel do prvního parku na severu Bronxu. Sklesl na první lavičku a zavřel oči.

Zahučelo mu v hlavě. Od kolen nahoru se mu pojednou rozložila taková tupá, ne nepříjemná malátnost, která mu za zavřenými zraky vykouzlila představu čistého a měkkého, vonícího lůžka. Něco jej zahryzalo ve střevech. Ano, už od včerejšího odpoledne nic nejedl. Těch deset centů schovával do města. Ale ještě to vydrží. A ve veřejných odpočívárnách stále teče chladná voda k utišení palčivé žízně.

Pohnul sebou nepokojně a zaclonil si oči kloboukem. To slunce, které měl tolik rád, mu bylo teď nepříjemné. Zdálo se mu, že je všetečné a že obnažuje dnes jen jeho ubohost a bídu. Píchalo jej do očí a teď, když tu tak seděl a necítil slunce v očích, jenom na kůži, bylo mu příjemně. Snášel se na něho spánek. Jak je to hezké usínat a být u základů svého cíle!

Ale neusnul zcela. Volné kroky v jemném křupajícím písku se zastavily. Asi před ním. Na jeho rameno něco zaklepalo.

Mrzutě se otočil po rušiteli svého klidu a první, co spatřil – byl gumový obušek.

Strážník – někdo, před kým byl varován všemi těmi, které potkával při cestě sem. Tmavomodrá uniforma na něho promluvila.

„Tak co, mladíku – nač čekáte?“ Obličej policistův nebyl přísný, zdálo se, že se stále usmívá, ale jeho hlas a smysl jeho otázky byly jasné. Willy věděl, že toulající se děti jsou odvá-

... mrzutě se otočil po rušiteli
svého klidu a první, co spatřil, byl
gumový obušek. (M G M)

děny na komisařství.

„Čekám zde... čekám zde na maminku,“ řekl Willy a prohrábl si světlou kšticí.

„Už hodně dlouho, že?“

„Ano, pane strážníku...“

„Koukej zmizet – já ti stejně nevěřím,“ pronesl strážník, levicí ukázal za záda a zvolna odcházel.

Willy se protáhl. Ani člověka nenechají odpočinout. Rozhlédl se kolem. Vedle něho, na druhém konci lavice spal člověk. V ruce držel noviny.

„Haló, pane,“ Willy jej tiše oslovil, aby jej neprobudil náhle. Věděl, že takoví lidé jsou nevrlí.

„Co bys chtěl?“

„Můžete mi půjčit ty noviny? A promiňte, že jsem vás probudil,“ omlouval se Willy Bradford, ale muž jen mávl rukou.

„Nespál jsem, ale když šel ten strážník, dělal jsem, jako kdybych...“

„Ach – rozumím pane. Tak, když budete tak laskav a ty noviny mi půjčíte – chci se podívat, zdali bych nenašel nějakou práci.“

Muž se pustil do smíchu.

„To je nápad. Chlapče, chlapče, tys přišel z venkova, že?“

„Ano, ale – –“

„Tak se podívej, nejraději bych ti řekl, abys obrátil kormidlo a vrátil se zpět, nemáš-li zde nikoho, kdo by se o tebe staral,“ pronesl mrzutě

muž a zadíval se na Willyho sevřená ústa.

„Nemám tu nikoho, ale já už někoho najdu, kdo se o mne postará —“

„Nu, přeji ti to, já už hledám půl roku.“ „A přece jste dosud živ a máte naději.“ „Naději a nic jiného. Jdu a noviny si nech.“ Willy Bradford osaměl a protože viděl vracejícího se strážníka, rychle povstal a zmizel v nejbližším zákrutu cesty.

A na jeho místo si sedl malý chlapec, velmi čistě a elegantně oblečený, v čistém, sněhobílém límečku a se stříbrnou ostruhou na klopě kabátu. Byl to Fred Farrer, syn nejbohatšího majitele koňských dostihových stájí v severním Bronxu. A jenom nešťastnou náhodou se stalo, že se tito dva chlapci nesetkali na tomto místě. Mělo však k tomuto setkání dojíti za daleko dramatičtějších okolností.

KAPITOLA DRUHÁ.

Willy si nyní vyhledal lavičku, ukrytou kolem dokola vysokými a hustými zeravy³, a dychtivě rozevřel novinový výtisk. Ale už za minutu byl zklamán. Nebylo návěstí, v nichž by se hledali práce schopní lidé. Ti muži, kteří s ním mluvili, měli pravdu. Ale už je zde a musí se starat, aby se uživil. A palčivá bolest v okolí žaludku

---

³ zerav je východní jehličnatý strom.

neustávala, naopak se zvětšovala. Je nutné něco sehnat k snědku. Vstal a ještě jednou utáhl pás u kalhot. Zasmál se, když shledal, že mu v něm chybí dírka. „Musím si tedy něco koupit – když už v pase nemám – ech —“ zašeptal si Willy polohlasně. „Dva centy mít a nemít, to už je jedno. Zbude mi jich jeste osm.“

V blízkém automatu si koupil dvoucentový sandwich, aby aspoň na půl hodiny zahnal hlad. Spokojeně se vracel přes ulici k parku, když o několik okamžiků později spatřil něco, co upoutalo jeho pozornost.

Veliké auto se zataženými záclonkami a se supějícím motorem čekalo u vchodu do parku, nyní opuštěného. Muž, který seděl před volantem se vykláněl ven a dával znamení rukou někomu, koho Willy Bradford neviděl. Ale teď jej spatřil. Byl to muž – mladý, asi třicetiletý – který znamení opětoval. Stál za stromem a dychtivě vyhlížel k cestičce, jako by čekal na někoho, až se na ní objeví. Willy se zájmem pozoroval jejich podivnou hru rukou. Muž za stromem pojednou ustal v této hře a ztrnul ve své poloze pozorovatele.

Na pískem sypané cestičce se objevila postavička chlapce. Byl oděn v temně šedé jezdecké kalhoty a dvouřadový kabát, na jehož klopě se třpytila stříbrná ostruha.

Willy Bradford zůstal nečinně a překvapeně stát nad událostí, která se přihodila o okamžik později. Onen muž totiž vystoupil se stínu

stromu a nenápadně, asi o tři kroky vzadu sledoval dobře oblečeného chlapce. V okamžiku, když chlapec míjel auto, učinil několik kroků, dostihl chlapce a malá bitka, která se rozpoutala mezi dospělým a přepadeným, neměla dlouhého trvání, protože Willy pokládal za vhodné přimísiti se do ní.

Násilník zaúpěl pod prudkým úderem Willyho zavíráku. Rána ovšem nebyla nebezpečná, ale protože přišla znenadání a byla vedena na hlavu, muž pustil chlapce ze svého objetí a prudce se otočil, aby se utkal s nepřítelem.

Ale Willy tento obrat čekal. Jeho tělo bylo znavené a jeho nohy zesláblé a bolavé, přece však hbitě uskočil stranou a dal se do běhu.

Neběžel dlouho, protože neslyšel za sebou dusot střevíců. Otočil se a ještě v posledním okamžiku mohl spatřiti zadek ujíždějícího auta. A v téže vteřině se mu kolem hlavy přehnaly dvě nebo tři divoké včely – olověné projektily, vystřelené zadním okénkem.

Willy zůstal státi udiven. Co to bylo? Co se to v posledních vteřinách stalo? Vzpamatoval se teprv, když se před ním ozval hlas plný radosti.

„Děkuji vám za...“

Otočil se po hlase a vykřikl:

„Tos ty – Frede?“

Freddy Farrer byl totiž Willyho kamarád ze školy a bylo tomu jistě dobře rok, co se spolu neviděli.

KAPITOLA TŘETÍ.

Pracovna pana Farrera, v této čtvrti nejznámějšího boháče, byla ztopena v oblaka dýmu z těžkého doutníku. Pan Farrer, vysoký a bělovlasý muž s krátce při střiženým anglickým knírkem, seděl zabořen v hluboké a měkké lenošce a opíral se sevřenými pěstmi o bradu. Jeho čelo bylo rozbrázděno vráskami. Kruhy pod očima svědčily o trýzni tohoto dosud statného muže, který sebou pojednou trhl a dříve, než dozněl na telefonním přístroji zvonek, vytrhl sluchátko z vidlice.

„Haló? Co je nového?“

„Rositě nechutná, pane...“

„S tím mi dejte pokoj, člověče, to je věc zvěrolékaře...“ pan Farrer zavěsil hlučně sluchátko a když tento hovor přerušil, vytočil číslo.

„Přeji si pátrací oddělení, vrchního inspektora Labela... haló, inspektore... co, že ne?... Neustaňte v hledání... hledejte všude a třeba až do noci...“

„To nám nemusíte připomínati, pane, samozřejmě že učiníme všechno, co bude v naší moci...“

Sluchátko zase spadlo hlučně do telefonní vidlice a pan Farrer opět sklonil bezmocně hlavu do dlaní. Ještě byl několikrát vyrušen zvonkem, ale vždycky dal přepojiti na svého tajemníka, protože ani jeden hovor mu nemohl

přinést čekáný klid.

Vzal do ruky dopis, který obdržel před lunchem. Zněl:

„Vážený pane, žádáme Vás tímto znovu, abyste zabránil „Rositě“ v jízdě. Rozhodnete-li se, že „Rosita“ přece pojede hlavní závod, složíte padesát tisíc dolarů na ústřední nádraží. Neuposlechnete-li našich dvou vybídnutí, stane se Vám něco velmi nepříjemného. Jako důkaz, že miníme svou výstrahu opravdově, zmizí Váš syn Fred a bude Vám vrácen po přijetí našich podmínek buď zítra ráno (pošlete-li peníze) nebo za čtrnáct dnů (nepojede-li „Rosita“ závod). Přesvědčte se, že Fred už doma není.“

To byl dopis, který pana Farrera naplnil takovou hrůzou. Byl dalek toho, aby zabránil startu svého favorita „Rosity“ neb aby poslal na ústřední nádraží svého tajemníka (o kterém byla už řeč v předcházejících dopisech) s padesáti tisíci dolary. Ale skutkem se stalo, že Fred opravdu zmizel. Byla to situace k zoufání. „Rosita“ musela startovati stůj co stůj, aby mohl udržeti stáje na druhém konci New Yorku, téměř o dvakrát tak větší, než v Bronxu. „Rosita“ měla vyhráti aspoň druhou cenu — musela, i za cenu svého strhání. A ztráta padesáti tisíc dolarů pro něho také mnoho znamenala. Snad před dvěma roky by zaplatil bez reptání, ale poslední bursovní obchody mu nepřinesly tolik zisků jako ztrát. Ale bude

nucen k tomuto bolestnému kroku, aby mu byl vrácen Fred, který nepochopitelnou náhodou zmizel z domova. A jako by se po něm slehla zem. I policie byla bezmocná, byť strážníci prohledávali každou píď půdy a pozatýkali v okolí Farrerova paláce desítky podezřelých lidí, kteří museli býti později propuštěni. Již několik hodin trvala tato zoufalá situace. Pan Farrer chodil po bytě a neměl nic jiného na práci, než úzkostlivě naslouchati zvonku telefonu a zvonku u dveří a vyhlížeti do ulice na zastavující se vozy před vchodem do nákladného domu. Leč nic – stále nic. Byl právě v posledním pokoji, bývalém budoiru jeho choti – pan Farrer byl vdovcem – a ani neslyšel zvonek u domovních dveří, kterými prošly dvě postavy.

A pan Farrer s hlavou sklopenou pokračoval ve smutné obchůzce po opuštěném bytě a nejčernějšími barvami si maloval osud svého synka. Kde je asi nyní? Když stanul na prahu své pracovny, ztrnul. U dveří stál nějaký chlapec v kostkovaných šatech, dobrosrdečného obličeje, rozpačitě žmoulající starý klobouk ve špinavých prstech.

V tuto chvíli vešel jeho synek Fred, držící v natažených pažích táč s obloženými chleby, na něž se návštěvník lačně díval.

Pan Farrer se vrhl k němu s radostí, kterou nelze popsat.

*Byl předmětem všeobecného zájmu
novinářů, fotografů a filmařů.*

(M G M)

KAPITOLA ČTVRTÁ.

Když se Willy Bradford v parku probudil z překvapení ze setkání se svým přítelem a usedl těžce na nedalekou lavičku, řekl:

„Kdo by si tohle byl pomyslíl – že se takto setkáme, Frede... Znáš toho člověka, co...

„Neznám. Snad si mne zmýlíš s někým jiným.“

„To je vyloučeno. Pozoroval jsem jej již; delší dobu. Dával řidiči auta znamení, která ustala, jakmile ses objevil na cestičce. Mám dojem, že šlo o zločince.“

„Snad ne. Co by z toho měli – a vůbec, teď mne napadá, že snad jde o nedorozumění...“ odpověděl Fred.

„To jistě ne, protože jsem jasně viděl, že tě chce stůj co stůj vstrčiti do otevřených dveří čekajícího auta. Jistě šlo o únos.“

Fred mlčel a před očima mu vyvstala vzpomínka na dva dopisy, které obdržel jeho otec. Po obdržení druhého psaní si jej totiž otec zavolal a řekl mu: „Nevycházej sám ven, nemusíš-li, leč se starým podkoním Binksem.“

„Teď mi to napadá...“ pokračoval Fred ve vzpomínkách hlasitě. „Binks mne ze stáji volal. Měl jsem na něho čekat v tomto parku a nenapadlo mne, že starý podkoní nemůže vyjít ven, protože má angínu...“

„A mluvil's s ním osobně telefonem?“

„Ano a zdálo se mi, že jeho hlas je velmi

změněn. Ovšem, s angínou se nemluví lehce... a... jde k nám nějaký muž...”

Od vchodu do parku se k nim blížil opravdu muž a mířil přímo k Fredovi, kterého oslovil.

„Mladý pane, pan otec na vás čeká. Je celý přestrašený, máte se ihned vrátit se mnou domů.“

Fred neznal tohoto muže.

„Vyřiďte otci, že ihned přijdu a že s sebou přivedu svého přítele...” při tom se obrátil na Willy Bradforda a spatřil jeho staženou tvář, bedlivě upínající oči na tohoto neznámého muže. Willy nevěřil, že jde o skutečného posla pana Farrera. Od této chvíle cítil ke každému neznámému nedůvěru. Z doslechu znal, už všelijaké metody gangsterů a únosců dětí. On sám pevně věřil, že o únos šlo. Pan Farrer je přece známý boháč, schopný zaplatiti jakkoli vysoké výkupné. Proto se vmísil do rozmluvy sám.

„Kdo jste, pane, zdá se, že vás Fred nezná.“

„Nemůže mne znát, protože mne dosud neviděl. Jsem policejní seržant Hammond. Pojdte oba, čeká na vás auto...”

Fred učinil krok za seržantem Hammondem, který kráčel k čekajícímu vozu. Ne, tohle nebyl policejní vůz ani vůz pana Farrera.

„Frede, nikam nepojedeš... na mé odpovídání nepojedeš tím vozem. Ten muž se nám měl ihned sám od sebe legitimovat. Kdyby zde byl strážník, upozorním jej na něho.“

„Tak honem, mladí pánové,“ volal netrpělivě seržant a čekal u dvířek vozu.

„Fred nepojede s vámi, muži – jeďte sám a vyřiďte panu Farrerovi Fredův vzkaz.“

„Dobře, mladí pánové... jedu sám, ale vraťte se ihned domů – vidím, že mi nevěříte,“ odpověděl jaksí dobrosrdečně.

„Na to můžete vzít jed,“ odsekl Willy, šťouchl Freda do zad a oddechl si, když auto odjelo.

„Kterým směrem půjdeme k tvému otci?“ tázal se Willy.

„Tímto...“

„Pak je mi divné, proč ten seržant odjel opačným směrem.“

Dali se na rychlý pochod k domovu a za dvacet minut stanuli před Farrerovým výstavným domem. V halle paláce Fred řekl:

„Myslím, žes mne zachránil opravdu od gangsterů. To ti ani já ani tatínek nikdy nezapomeneme. Otec tě asi zaměstná na dostihové dráze, protože se pamatuji na tvou lásku ke koním... chtěl bys jezdit? Nezapomněls na sedlo?“

„Kdepak! Jezdil jsem na venkově...“ ubezpečil jej Willy, ale pak v návalu radosti vykřikl: „Myslíš opravdu, že by mne tvůj otec mohl potřebovati?“

„Jistě, že ano,“ zazněl mu do uší cizí hlas. Byl to Farrerův osobní tajemník, který tušil, že v této chvíli jeho zaměstnavatel učiní pro tohoto chlapce všechno, co bude v jeho moci.

Willy se začal od této chvíle jinak dívat na svět.

KAPITOLA PÁTÁ.

Willy Bradford byl ve stájích pana Farrera zaměstnán už dva dny. Zdálo se, že přišel v pravý čas, protože se zde stalo několik nevysvětlitelných událostí. Ve stájích byl častým hostem nejenom zvěrolékař, ale i lékař, který musel léčiti onemocnělý personál. Willy se nemusel domýšlet pravdy.

Již první večer, když se zúčastnil společné večeře s panem Farrerem a Fredym, vyjádřil svou obavu. Šlo o sabotáž se strany gangsterů. První dva dopisy, které pan Farrer od nich obdržel, mu to jasně dokazovaly. Tak, jak policie oznámila, nebyl on jediným vydíraným. I jiní majitelé dostihových stájí obdrželi podobné dopisy a ctihodný pan Gillworth zaplatil už dvacet tisíc výpalného, aniž mu z toho vzešel nějaký prospěch.

Opatření, kterými bylo nutno čelit nebezpečným a všeho schopným gangsterům, byla učiněna a jedním z nich byl slib, kterým se Fred zavázal otci, že se od něho ani „nehne“. Pouze dvěma osobám bylo možno slepě věřit. Willymu Bradfordovi, který již únosu dvakrát zabránil, a starému Binksovi, podkonímu, který miloval Freda jako svého syna, protože byl

zaměstnán u jeho otce více než třicet let.

Tento den přišla Farrerovi další nepříjemná zpráva ze stáji. Onemocněl náhradník za Tomáše, jezdce na „Rositě“, závodním dvouletkovi, na jehož schopnosti byly založeny obchody páně Farrerovy. K dovršení všeho dal Tomáš výpověď, čímž se „Rosita“ ocitla pojednou bez jezdce. Svou výpověď neodůvodnil, ale pevně prohlásil, že na „Rositě“ v den hlavního závodu sedět nebude. Farrer četl z jeho očí strach – který byl dílem gangsterů.

Uplynul den třetí. „Rositu“ zatím „pracoval“ Willy, který sice nebyl úředně hlášeným jezdcem a neměl závodních zkušeností, ale vrchní stájník, který mu byl nadřízen, v něm brzy objevil jezdecký talent čemuž nasvědčovalo i umění, s jakým pečoval o koně.

„Willy, vy jste už jezdil?“ tázal se ho stájník a byl prvním mužem, kromě pana Farrera, který mu vykal.

„Velmi málo, hodinu denně jsem projížděl „Ferdinanda“ v Halifordu – znáte jistě „Ferdinanda“ z Halifordu, pane, že?“ odpověděl uctivě a byl si jist, že stájník „Ferdinanda“ zná.

„Ovšem – chudák kůň. Před třemi roky vyhrával kdekterý závod. Dnes je to už outsider. Co s ním chce majitel dělat?“

„Trénuje jej na menší závody. Ale já říkám, že s ním je už konec.“

„Zajisté. Kolik je vám let, Willy?“

„Patnáct pryč, pane...“

„Včera jsem viděl, jak se vážíte na jezdecké váze. Kolik že vážíte?“

„Osmdesát liber, pane...“

„Hm – dobře. Ptal jsem se jen tak...“

Ale že se vrchní stájník neptal „jenom tak“, dosvědčoval telefonní hovor o dvě minuty později.

„Pane Farrere,“ volal do drátu stájník. „Nabízeli jste mi za Tomášova náhradníka modré s nebe. Já to modré s nebe nechci, ale náhradníka jsem vám už připravil. Kdybyste viděl, jak jezdí „Rositu“, měl byste sám radost. Je to ten Willy, Fredův kamarád – myslím, že byste se měl přijít podívat na jeho trénink...“

Pan Farrer si zamnul spokojeně bradu a když slíbil, že přijede na trávník, řekl si, že už od prvního spatření v duchu tvrdil, že v tom chlapci něco je, co se nesmí přehlédnout. Že by však z něho vyrostl závodní jezdec, to jej nenapadlo.

Práci, která jej čekala, odsunul na pozdější dobu; nyní mu spíš záleželo na tom přesvědčiti se o umění Willyho. Novopečeného trenéra zastihl přímo v práci. Starý Binks se svým svěřencem Fredem byli tak zaujati pozorováním nádherného běhu, že ani neslyšeli za sebou pana Farrera, který s triedrem u očí pozoroval lehce a vláčně v sedle stojícího Willyho. Druhé dva „sparing-partnery“ nechal před cílem aspoň o osm délek koně za sebou.

„Rosita běží krásně,“ vydechl Fred.

„Ano, dnes běžela, pokud jsem ji vůbec viděl,

nejlépe. Bude-li ji jezdec u závodu štvát, vítězství je zajištěno,“ potvrdil pan Farrer a s největšími nadějemi očekával dobu hlavního závodu, který se již blížil. „Vyhledám Willyho a bude-li to možné, ještě dnes bych poslal do klubu jockeyů jeho přihlášku.“

„Myslím, že Willy Bradford je jako stvořen, aby jel „Rositu“; má váhu, neužívá zbytečně bičíku a se svými stehny umí naložit tak, aby je kuň ani necítil,“ vážně vykládal starý pan Binks, kterého na dnešek angina trochu pustila.

Mladík, o němž se zde rozhodovalo, se objevil nedaleko stáje, ale zmizel za rohem.

„Za kým tak běží?“ divil se Farrer. Willy se totiž objevil pouze na okamžik, proběhl úzké prostranství mezi stáji a obytným domkem a dal se bezpochyby cestou do polí. Pan Farrer aspoň spatřil bělati se jeho košili mezi křovinami, vroubícími jezdeckou dráhu.

Co spatřil Willy a za čím běžel?

Willy při spatření sedla sebou trhl. Pamatoval se, že je sám snímal a kladl na dřevěnou bednu se senem z Kalifornie. A to sedlo bylo nyní na podlaze. Kdo zde byl? Vždyť odběhl pouze na krátký okamžik a snad za minutu se vrátil. Willy se zachvěl při vzpomínce na gangstery. Jistě zde někdo z nich byl. Když si důkladně prohlédl stáj, kterou shledal prázdnou, vyběhl ven. Na nádvoří nebylo nikoho. Právě přicházeli dva pomocníci, kteří měli „Rositu“ třít a

prováděti. Potvrdili mu, že ve stáji nebyli a že nikoho neviděli. Proběhl prostorem mezi obytným stavením a pohleděl do širokého okruhu před sebe. Obzor byl volný – nikdo nerušil jednoduchou linii pahorků. Až tam, za živým plotem, který vroubil jezdeckou dráhu, spatřil na zemi ležícího muže.

Upřel na něho pronikavé oči a postoupil k němu. Muž měl na krku pověšený silně zvětšující triedr, a v ruce blok s tužkou.

„Co zde děláte?“ osopil se na něho Willy. „A kdo jste?“

„Vy jste jezdec pana Farrera? Vy pojedete na „Rositě“?“ tázal se jej muž místo odpovědi.

„Ptám se vás, co děláte na soukromém pozemku pana Farrera,“ trval na svém Willy a v jeho ústech se objevila píšťalka.

„Nemusíte nikoho volat, mladíku,“ ozval se rychle muž s blokem. „Jsem newyorský novinář, redaktor z Turfu, a potřeboval jsem informaci o „Rositě“. Vidím, že je v úžasné kondici a jste-li vy nominovaným jezdcem, ručím vám za úspěch... sbohem a na shledanou u závodu.“

Než se mohl Willy nadíti, cvakla závěrka fotoaparátu. Novinář pak spěšně a s úsměvem odcházel.

Zatím se Willy vrátil na nádvoří a potkal pana Farrera s Fredem a Binksem. Farrer ihned postřehl Willyho staženou tvář.

„Copak je?“ tázal se Farrer.

„Pojďte a uvidíte,“ odvětil Willy a když zvedl

sedlo se země, obrátil je tak, aby si je mohli Farrer s Binksem prohlédnouti ze spodu.

„Vidíte? Kdybych takovéhle sedlo vložil „Rositě“ na hřbet, byla by pro vás, když ne navždycky, tedy aspoň pro hlavní běh ztracena.“

Spodek sedla byl namazán vaselinou a posypán jemnými ocelovými pilinami a rozemletým pepřem. Willy znal tento ohavný úskok konkurentů. Věděl, že na tohle je vězení od šesti měsíců až do dvou let.

KAPITOLA ŠESTÁ.

Závodní dráha na Indian Row byla největší v okolí New Yorku. Vcházelo se do ní osmi ohromnými branami a toto památné závodíště mělo aspoň jednou ročně svou tragedii, která se odehrála zde, buď u bookmakerských budek nebo v lóžích. Minulý rok zde někdo prohrál své jmění, vsadiv je na svého jediného koně, kterého tipoval jako vítěze. Kůň se pak dobelhal k cíli s největší námahou jako poslední a závod ztratil. Jeho majitel, Angličan Jakub Inglewood, se na tribuně zastřelil. Byl to Fredův strýc. Při prohlídce koně po závodě se zjistilo, že pod sedlem byla umístěna malá, skleněná bombička, naplněná jakousi kapalinou. Když jezdec před startem nasedl do sedla, rozmáčkl ji svou vahou a tekutina během jízdy vykonala

své špinavé dílo. Ochrnula síly běžce. Vyšetřováním se mnoho nezjistilo. Bylo to dílem dostihových gangsterů, kteří pracovali ve prospěch konkurence nebo ve prospěch svůj vlastní.

Dva dny před hlavním závodem byla „Rosita“ opatrně dopravena na závodiště. Willy Bradford, který byl přijat jockeyovou asociací do svazu, se od „Rosity“ ani nehnul. Spal v konírně a všechnen volný čas věnoval dvouletkovi. Krmil jej sám a veškerou krmí prohlížel a zkoumal. Probíral zrno a seno a každou novou dodávku krmiva sám kontroloval a vzorky dával prohlížeti zvěrolékaři. Pak prohlédnuté schovával pod patentním zámekem.

Čtyřikrát denně prohlížel „Rositinu“ srst, hřívu a nohy. Ke kartáčování používal jenom kartáčů, které sám omýval a desinfikoval alkoholem. Zvláště bedlivě prohlížel koňova kopyta. Čistil je čpavkovou vodou a shledal-li, že bandáže nevyhovují, dal je vyměnit.

Willy byl v prohlídkách poctivý. Pan Farrer o tom věděl a vážil si jeho pomoci. Mnohokrát jej přistihl při tom, jak sám uklízí stelivo v boxu.

Fred, který mu byl ochotným pomocníkem, trávil dny a veškeré volné hodiny v jeho společnosti. Tohoto večera, dva dny před závodem, vešel Willy do stáje a ustrnul hrůzou. „Rosita“, upoutaná uzdou s obou stran k postranicím boxu, jevila značný nepokoj. Chvillemi vyhazovala do vzduchu zadními běhy, řehtala a

v jejím volání nebylo ani dost málo spokojenosti.

Willy přiskočil k boxu s elektrickou lampičkou a posvítil si na zařízení, podle kterého měl poznati, zda se někdo ke koni kromě něho přiblížil. Tenká nitka, natažená před vchod nebyla přetržena – důkaz, že kůň ohrožován nebyl. V tomto směru mohl být kliden, ale něco jiného v něm vzbudilo hrůzu.

Zakopl totiž o něco těžkého, ležícího před brankou do boxu.

Bylo to Fredovo tělo. Na hlavě mu vyrostla rudá a tvrdá boule od úderu.

Za chvíli byla zalarmována pomoc. Ztemnělé prostranství před závodistištěm bzučelo životem a silné reflektory, ozařující tesařské a natěračské práce před tribunou, osvětlily drobné tělo Fredovo, které volně leželo na nosítkách a bylo dopravováno do lékařské ordinace. První případ na letošní dráze.

Po přičichnutí k soli přišel Fred k sobě a ihned v prvních slovech se ozvalo potvrzení Willyho domněnky. Ve stáji se něco stalo.

„Myslel jsem, že se mi rozskočí hlava, Willy,“ stěžoval si Fred, posadiv se na nosítka. „Ale už je mi dobře.“

„Uhodil tě někdo?“

„Musím ti to vypravovat...“

Na dveře ordinace někdo zaklepal a ihned vstoupil. Starý Binks s sebou přiváděl nějakého muže v tvrdém klobouku. Byl to tajný policista,

který se zájmem poslouchal Fredovo vypravování.

„Jakmile jsem vešel do stáje, upoutala mne přítomnost muže s elektrickou svítilnou. Svítil si na čísla boxů. Zastavil se před „Rositou“ ve chvíli, když jsem na něho vzkřikl a zeptal se, co zde dělá. Otočil se ke mně a protože jsem mu posvítil do obličeje, rozehnal se po mně holí. Přes to, že si zakryl rozraženou rukou obličej, mohl jsem si ho ještě všimnouti...“

„Zeptám se potom na jeho popis...“ přerušil Fredovo vypravování tajný policista. „Uhodil vás a od té doby nevíte, co se s vámi dělo.“

„Ano, ale mám dojem, že muž pak zmizel a že „Rositě“ neublížil.“

„To se pozná. A teď, jak vypadal ten muž?“

„Byl velmi hezký, o hlavu vyšší než Willy. Byl bezvousý, měl husté černé obočí a čeho jsem si všimlo kamžitě, byla černobílá kostkovaná vázanka.“

„Jakou měly barvu jeho šaty?“

„Temné – snad temně šedé – nevím,“ dokončil Fred a policista se zaškrábal v zarostlé bradě. Nepamatoval se, že by měl ve svém rayonu a vůbec mezi dostihovými zločinci muže popsané podoby. Ale vědomí o kostkované, černobílé vázance by mu snad mohlo prospět.

Zatím co policista telefonoval vyšetřovacímu a pátracímu oddělení, podnikl Willy Bradford lov. Věděl, či spíše tušil, že tento zločinec je někde nablízku. Nespokojí se tímto neúspěchem, a jak

znal gangstery, byl přesvědčen, že budou ve svém díle pokračovat.

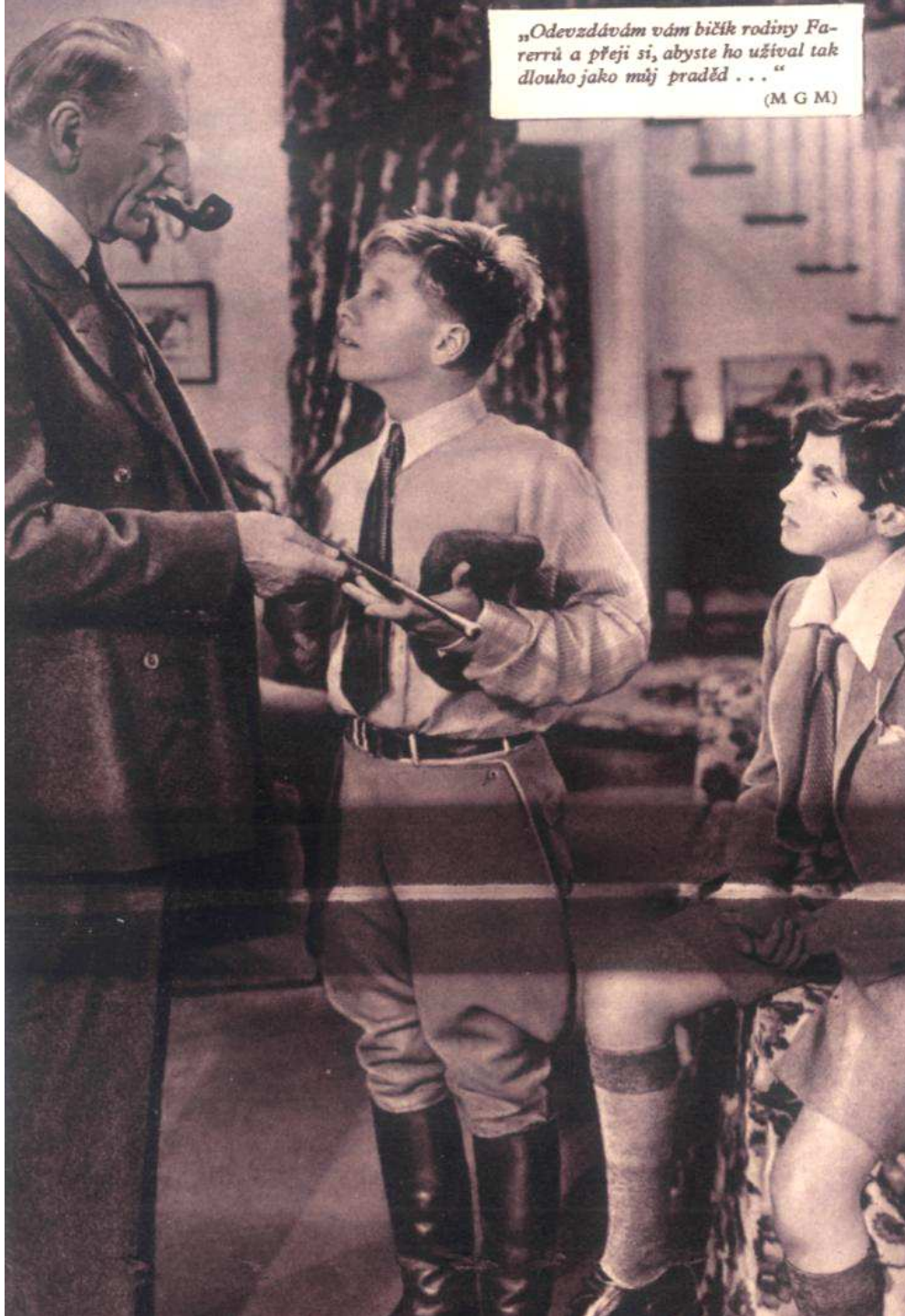
Proto požádal Binkse, aby odešel do stáje k „Rositě“ a setrval u ní až do chvíle, kdy se vrátí. Willy doufal, že se vrátí asi za hodinu.

Prvním podnikem byla návštěva v nedalekém hostinci, kde se ptal po muži s černobílou kravatou. Nebyl zde znám. Ale v automatě na druhém konci u tribun k stání o něm vědělo jedno děvče. Pil zde před hodinou kávu. Byli s ním ještě dva muži. Je den z nich odjel autem k jihu. Druzí dva se sem vrátili. Pak ten muž, na kterého se ptá, odešel a za půl hodiny po něm odešel i druhý. Zнала je už dříve? Ne. Neznala je – viděla je po prvé.

Měl-li Willy úspěch, měl jej i policista, který volal do New Yorku. Bylo mu odpověděno, že by mohlo jíti o Morgana, dostihového podvodníka, který byl před třemi týdny propuštěn z vězení v Athabascce. Vyzná se v turfě. Je nebezpečný a lpí na něm mnoho podezření z únosu Lindberghova dítěte.

Když se to pan Farrer dověděl – přijel totiž na závodistiště rychle vozem – a oznámil policistovi dva pokusy o únos, detektiv si ihned uvědomil spojitost mezi tímto případem a vyděračnými dopisy. Zatelefonoval znovu na oddělení a požádal, aby mu bylo posláno k pomoci asi pět tajných policistů. Právě jako Willy, tak i on věděl a byl přesvědčen, že Morgan – muž v černobílé vázance, je někde nablízku.

„Odevzdávám vám bičik rodiny Farrerů a přeji si, abyste ho užíval tak dlouho jako můj praděd . . .“
(M G M)

Bylo tomu opravdu tak, jak si Willy myslel. Když se vracel s druhého konce závodiště od tribun k stání, málem jej potkala nehoda, která jej mohla stát život nebo aspoň zmrzačení. Z ušlapaného prostranství na západní straně bylo podle potřeby zřizováno parkoviště pro vozy. Willy přemýšleje, jak by nejlépe čelil této bandě, zvolna krácel širokou cestou a ani neslyšel, že se za ním blíží dvě zacloněná světla auta, osvětlující zem paprsky pouze několik yardů dlouhými. Když se za ním ozvala trubka, ztuhl leknutím. V posledním zlomku vteřiny se otočil a současně učinil skok na stranu. Zároveň uslyšel zvnitřku vozu hlas.

„Nemehlo, nepleť se mi...“

Ten hlas – ten hlas se mu zdál známý! Kde jej jenom slyšel?

Ten novinář s triedrem, blokem a tužkou ! Ano, je to on a na krku má černobílou kostkovanou kravatu!

Willyho mozek přestal na chvíli pracovat. Střetl se s očima útočníka na Freda. Byl poražen na zem dusivou ranou. Před tváří spatřil žhavý blesk a na paži jej něco štíplo. Pak se jeho vědomí ztratilo, takže nevěděl, zdali to, co slyší jsou výstřely z revolveru nebo z výfukové roury auta.

Když se vzpamatoval, auto již mizelo na konci ohrady a rychle ujíždělo k jihu.

Sedě na zemi, spatřil pojednou před sebou pana Farrera s oním mužem, kterého přivedl

Binks.

KAPITOLA SEDMÁ.

Byl den závodu. Již od časného rána se závodistiště hemžilo spoustou lidí, pořadatelů a publika ze vzdálenějších míst.

Willy Bradford, včerejšího večera lehce zraněný na ruce výstřelem z revolveru, se rozhodl, že „Rositu“ najisto pojede. Poslední jízdu vykonal v osm hodin ráno, ale na radu pana Farrera se s koněm nijak nešval. Jel jen proto, aby Rosita nezahálela. Willy cítil, že „Rosita“ odpoledne ukáže sama od sebe, co umí, bez pobídek. Byla velmi „živá“ a „usazená krev“ přes zimu se v ní začala vařit v okamžiku, když na ni bylo položeno sedlo.

Chlapec čekal s nejlepšími nadějemi na závod. Policejní stráž, kterou zavolal pan Farrer z New Yorku se neustále střídala v boxu u dvouletka, ale Willy si neodpustil, aby sám nešel kontrolovat krmení. I přes policejní ochranu dbal své opatrnosti.

Bylo jedenáct hodin dopoledne. Všechny práce již byly vykonány, měl nyní tři hodiny času sám pro sebe. Nevěděl, čím by je vyplnil. Pan Farrer byl s Fredem na hlavní tribuně, proto si koupil několik druhů novin a odešel s nimi na místo, vyhrazené jen jockeyům, aby si přečetl, co se píše o nastávajícím dostihu.

Pojednou zvedl hlavu, protože před sebou někoho cítil.

Kdyby vedle něho udeřil blesk, nelekl by se tak, jako nyní. Před sebou spatřil mladého muže s jednou rukou v kapse kabátu.

„Budte úplně tiše, nebo...“ začal muž mluvit a Willy se nemusel ani dívat na jeho vázanku, aby v něm ihned poznal včerejšího gangstera. Ostře se rýsující předmět v kapse kabátu mluvil až příliš o nebezpečí. Muž bezpochyby v ruce držel malý revolver s nataženou spouští.

„Co zde chcete? Sem nemáte přístup, pane. Vidíte přece nade mnou tabulku...“

„Já vím; něco vám zato řeknu. Co chcete, nezmare, za to, když nepojedete odpoledne „Rositu“?“ tázal se s úsměvem.

„Nic,“ odsekl Willy a sevřel pěsti.

„V každém případě vám něco dáme.“

„Já vím, kulku do zad. Tak to umíte...“

Muž v kostkované kravatě se ušklíbl.

„Já za to nemohu, co si vyberete, zdali kulku do zad nebo hrst dolarů do kapsy. Radil bych vám pro to druhé, protože vám to vynese víc.“

„Ani jedno ani druhé,“ odsekl Willy. „Ale zavolám na vás policii.“

Gangster se zasmál.

„Kdepak, chlapče! Kde je teď policie! Znáám je všechny, čtyři z nich hlídají „Rositu“ a pátý z nich sedí u pana Farrera na tribuně a hlídá jeho synka. A konečně snad si neříkáte tak brzo o kulku?“

„Vám si neříkám vůbec o nic. Koukejte, ať zmizíte!“ vykřikl na něho neohroženě Willy a pokročil k němu. Ale byl zastaven vztaženou rukou s revolverem a nataženým prstem na spoušti této drobné zbraně.

„Stůjte, teď vám něco řeknu,“ pronášel pevně a příkře gangster a jeho levice v kapse se ani nepohnula. „Jste mladý a velmi schopný muž. Je mi vás líto a za tu dobu, co se známe, je to už čtrnáct dnů, jsem si vás už oblíbil. Myslím, že vás je škoda na dostihovou dráhu. Nemohl byste si vybrat něco lepšího a lépe placeného?“

„To jste uhodl, že nemohl.“

„Nebudte na mne tak ukrutný, mladíku. Nabízím vám smlouvu. Jezděte tedy pro nás,“ řekl pojednou gangster.

„Kdo je to – vy?“

„To se včas dovíte. Od pana Farrera dostanete padesát dolarů za to, že pojedete na „Rositě“, a sto dolarů, zvítězíte-li. My vám dáme pět set dolarů, pojedete-li také na „Rositě“ a nezvítězíte-li. Rozumíte?“

„Až moc dobře.“

„Tedy jedete na „Rositě“?“

„Ano a zvítězím. Teď zmizte nebo vám plivnu do obličeje.“

Gangster se zachechtal a zvolna odcházel. Nakonec se obrátil a řekl znovu:

„Tedy pět set dolarů vám dám, když...“ a zvedl výstražně prst. Willy za ním kopl kámen, který zvířil po celé délce letu prach.

Ale nesměl si myslet, že tato událost je u konce. Gangsteři ovšem nemohli spoléhat na jeho pomoc a budou pracovat dál, aby zmařili jeho start. Škoda, že u sebe neměl nějakou zbraň.

Zato si však dobře pamatoval gangsterovu tvář. Poznal by ji mezi tisíci podobných. Na čtení už neměl ani pomyslení. Spěchal vyhledat pana Farrera a detektiva. Našel oba muže i s Fredem na hlavní tribuně, kam jim zároveň byla dodána listina, vybízející je, aby poslali své jezdce k vážení a vylosování míst u startu.

S Willym se zatočil svět. Bude bojovat v tradiční presidentově jízdě o zlatý pohár! I když dojde druhý, vyhraje panu Farrerovi spoustu peněz. To mu dopoledne pan Farrer řekl. I to, že se konečně spokojí i s druhým místem.

Vážení se odbylo hladce. Vážil sedmdesát devět liber. A při losování mu štěstí přálo. Byl třetí od vnitřní barriéry.

I se stavem „Rosity“ byl spokojen. Byla normální a nejevila nepokoj.

Hodinu před defilé se rozloučil s panem Farrerem a vešel na místo, vyhrazené jockeyům.

První dvě jízdy byly už odstartovány. Dosáhlo se na nich jen obyčejných časů. Obě jízdy byly sice překvapením, ale ne velikým. Všichni čekali na dostih o presidentovu cenu.

Zazněl signál k nástupu na defilé. Starý Binks si počínal velmi čile, ale při tom opatrně. Poplácal „Rositu“ i Willyho po zádech, sám složil

houni pod sedlo, přesvědčiv se, že je naprosto nepoškozené. Když však s Willym prohlíželi třmeny, Willy vykřikl a ukazoval na řemínek, spojující třmen s popruhem. Bylo tu jemné říznutí.

Jockeyové, kteří už věděli, že „Rositě“ je bráněno v jízdě, shlukli se kolem nich. Jeden z nich – dvojka – se silně opřel do třmenu a přetrhl jej.

„Kdyby se vám tohle stalo v jízdě, nepomohli by vám ani všichni čerti, člověče,“ řekl. „Hned si jej vyměňte.“

Přivolaný sedlár vyměnil zručně řemínek. Byl čas k nasednutí a k volné vyjíždce.

Dvakrát projeli před bzučící tribunou za neutuchajícího potlesku. Diváci na druhých místech hlučně na něho volali, přejíce mu štěstí. Asi po dvou minutách se zvolna dvanáct jezdců vracelo do svých boxů, z nichž měli startovati. Startéři již čekali na povel, že je všechno připraveno, aby stiskli tlačítko, spojené kontakty se stopkami a gumovým pásem, který byl natažen před jezdci a který uvolňoval dráhu, vymrštiv se vzhůru. Willy, který díky vylosování obdržel třetí místo od vnitřního okruhu, vyhlížel napjatě k lóži, v níž seděl pan Farrer s Fredem. Spatřil jej se silným triedrem, namířeným na start.

Byly to vteřiny vzrušení nejen pro Farrera, ale i pro Willyho, pro kterého tato chvíle Znamenala jinou etapu života. Cítil, že „Rosita“ se chvěje na

celém těle, dychtivá vyraziti z polstrovaného boxu. Dosud byla držena podkoním pana Farrera.

Willy si byl jist, že „Rosita“ je v úplném pořádku. Před nasednutím jí prohlédl „plet“, kotníky i kopyta. Nebude-li sražena některým koněm, musí dojeti aspoň druhá. Ale musí ji dostat na první místo! Musí pro pana Farrera získat presidentovu zlatou cenu!

Nevěděl ani, jak ke startu došlo. Gumové šňůry před koňskými hlavami zabzučely a vzlétly vzhůru.

Ještě nikdy nevypadala rovinka před tribunou tak jako nyní. Tam musí vybojovat svůj první boj. Teď musí vyrazit plnou silou. Dva tisíce čtyři sta yardů není pro rychlý trapp málo. „Rosita“ je vydrží, ale vydrží je jeho nervy? Doufal, že ano.

Asi pět jezdců se najednou ocitlo před ním. Musí se stůj co stůj dostat před ně a zaujmout místo u bariéry. Popohnal „Rositu“ k několika rychlejším skokům, kterými se vyrovnala. To se stalo přímo před hlavní tribunou. U prvního furlongu se řada začala trhat. Byl dosud v „second range“ asi o půl délky koně. Další pobídkou získal místo v první řadě, zůstává vzadu o půl hlavy. Tento náskok mu však nebyl nebezpečný. Cítil, že jej může vyrovnati, kdykoli se mu zlíbí. Ani nevěděl, že urazil více než půlku prvního okruhu.

V hlavě se mu začalo jasnit a klidnit. Zvolna

dýchal a pozoroval kolem sebe, vedle něho supěla osmička, která se náhodou dostala až k mantinelu. Sedmičku a trojku měl po pravici. Těsně vedle osmičky, snad o čtvrt hlavy vzadu, letěla dvojka. Nevěděl, co je vzadu, a neodvážil se otočiti. Slyšel tlumené nárazy kopyt do anglického, krátce střiženého trávníku. Bíle natřené zábradlí na levé straně mu úplně splývalo v nepřetržitou řadu.

Teď byla vhodná chvíle, aby se dostal trochu kupředu. Osmička zůstala o poznání vzadu.

Píď za pídí mu mizely koňské hlavy. Píď za pídí nabýval půdy. Někdo za ním na levé straně zařval. Willy nedbal.

Byl konečně první a již se k němu řítíl bouřlivý potlesk s hlavní tribuny. Vedl už o půl délky koně, ale nevěděl o tom. Stačilo mu, že měl před sebou volnou dráhu.

Ale u tribuny k stání jej začala obtěžovati dvojka se sedmičkou. Dvojka se dostala dokonce tak daleko, že viděl před sebou vlající hřívu a sousedovo koleno.

Teď bylo nutné pustiti koni úplně uzdu. Učinil tak – ale zároveň si uvědomil, že koně příliš zdržoval. Měl tak učiniti již dříve. Snad se mu ještě podaří u následujícího rohu tuto ztrátu nahradit.

V okamžiku, který se mu zdál vhodný, po prvé uhodil „Rositu“. Ale tento schopný kůň mnoho nepotřeboval. Zatím co dvojka a sedmička potřebovaly urazit delší dráhu Willy

krátce a se stejnou rychlostí zatočil kolem bariéry a tu ztrátu, kterou pozoroval, vynahradil.

Teď se v něm rozehrál každý nerv. Teď bylo naprosto nutné, aby koně pustil do štvání – jinak sbohem poháre!

Trochu se nadnesl ve třmenech, aby přenesl váhu těla kupředu. Poslední roh se kvapem blížil.

Opět získal náskok, který teď už nesměl pustiti. Slyšel, že vzadu někdo nadává a marně šlehá bičíkem koňský bok.

Ještě pět set yardů a bude u cíle!

Náhle se kolem něho něco přehnalo a zároveň narazilo do hedvábné látky jeho košile. Ale jen lehce. A druhý náraz, který mu mohl strhnouti polstrované číslo s ramene.

Co je to k čertu? Konečně si uvědomil a pochopil nebezpečí, které mu hrozilo.

Měl býti těsně před cílem odstřelen gangstery? To se jim nesmí podařit. Skrčil se v sedle a nahnul se kupředu.

Už jenom tři sta yardů!

Za sebou slyšel funění dvojky a sedmičky (nebo to mohla být osmička ?)

„Rosita“ běžela lehce a nebyla ani zdaleka před vyčerpáním. Soudíc podle lehkosti, s jakou běžela, mohla docela dobře proběhnouti nových tisíc dvě stě yardů.

Něco mu shodilo s hlavy čapku. Hrome – tohle se nesmí po druhé opakovat! Gangsteři jej

nesmí dostat za nic na světě. Pobídl znovu koně. Stál ve třmenech a nakloněn kupředu nad „Rositinou“ hlavou, div nepřepadl.

Sto yardů... tribuna se otrásla bouří nadšení a volání.

Padesát yardů.

Willy zavřel oči. Viděl jenom rudé kruhy před nimi. V hlavě mu hučelo. Řvaní s tribun neustávalo.

Nevěděl, zdali už proběhl cílem. Jenom tušil, že už je dávno za ním. Už ani neslyšel povzbuzujících výkřiků, jenom jej obléhalo úžasné ticho. A přece něco slyšel. „Rositina“ kopyta, vydupávající ze země kusy hlíny a trávy.

Ted teprv otevřel oči.

Šílí ten jockey? To byla otázka, kterou si kladli všichni, kdož viděli jeho rychlý běh. Pan Farrer, který viděl Willyho ztráceti se v dálce, zalomil v duchu rukama. Willy asi nemohl „Rositu“ zvládnouti. Gratulace po vyhraném závodě – Willy ovšem dojel o celou délku koně první – ani nevnímal, ač na něho pršely se všech stran. Myslel jenom na hrdinného chlapce, který mu zachránil mnoho z majetku a získal zlatý presidentův pohár.

Co zatím dělal Willy? Zmírniv běh koně pozoroval své okolí. A viděl to, co chtěl vidět. Záleželo mu na tom, aby skutečně diváci byli přesvědčeni o tom, že jeho kůň se splasil. Nikdo se nesměl domnívat, že je na pátračce.

Veliký automobil, stojící asi stopadesát yardů

od hranice závodní dráhy byl předmětem jeho očí. To, co viděl, mu stačilo.

Pokračoval v ostrém běhu a před hlavní tribunu doběhl právě v tom okamžiku, když z novinářských boxů byly telefonovány referáty o úžasném vítězství dvouletka „Rosity“ s jezdcem juniorem Willy Bradfordem.

KAPITOLA OSMÁ.

Willy, když se snes se sedla do náruče svých obdivovatelů, snažil se vymaniti se z jejich objetí. Potřeboval okamžitě vyhledati policejního inspektora se čtyřmi muži, které měl k pomoci, a ihned je poslat na silnici k čekajícímu vozu. To nestrpělo průtahů. Cítil na svých ramenou něco těžkého. Byl to věnec se třemi stuhami. Měl ještě jednou defilovati před hlavní tribunou a před tribunou číslo dvě.

Měl štěstí. Muž v tvrdém kloboučku právě procházel nedaleko se svými čtyřmi muži a tvářil se spokojeně. „Rosita“ dojela první a nic závažného se nestalo. Nic závažného? Willy mu to už řekne, co se mohlo stát.

„Haló, inspektore, na okamžik,“ zavolal na něho Willy Bradford udýchán a stiskl jeho nataženou blahopřejnou pravici. „Chcete chytit Morgana? Muže s černobílou kravatou?“

Detektiv lapl po dechu. To byla věta, v jejíž splnění nedoufal věřit.

„Zda chci... to je otázka!... Kde je?“

Willy mu několika slovy naznačil to, co se mu stalo při dojíždění posledního zlomku míle, polohu a popis auta. Nato detektiv se svými pomocníky nelenil a usedl do velikého vozu, který zmizel, zanechav za sebou oblak prachu.

Teprv nyní si Willy oddechl a pocítil skutečnou radost ze svého vítězství.

Tribuna se chvěla potleskem a vyvoláváním jeho čísla. To všechno se odbývalo v krátkých intervalech.

A Willy vyjel znova na „Rositě“ oslavován, zatím co jeho přičiněním o chvíli později nastal krátký boj mezi společností detektivů a Morganovým gangem.

Willyho dávný sen byl splněn. Byl předmětem všeobecného zájmu novinářů, fotografů a filmařů. Zkrátka, Willy byl se „svou Rositou“ hrdinou dne.

Pan Farrer, dívaje se na Willyho, sedícího na jeho nejcennějším koni, zářil radostí. Pravou rukou objímal svého synka Freda, který se ho ptal:

„Tatínku, odevzdáš Willy mu náš rodinný bičík?“

„Ano,“ odpovídal pan Farrer, „ještě dnes večer.“

Pak oba Farrerové kráčeli k Willymu, aby se s ním dali fotografovat pro večerní vydání „New York Herald“.

Bylo sedm hodin večer. Večeře v páně Farrerově jídelně, k níž byl pozván pouze tajemník a advokát rodiny Farrerovy. Když byla u konce, zazněl telefon, žádající k přístroji nejdříve Farrera a pak Willý Bradforda, „toho hrdinu.“ Farrer, který naslouchal klidnému a rozváznému hlasu mluvícího, přitakával hlavou a častěji se díval na Willyho. Usmíval se na něho. Pak mu podal sluchátko.

„Haló, tam Willy Bradford? Zde mluví policejní inspektor Merrick. Pan Farrer vám oznámí další podrobnosti, já vám jen blahopřeji – dnes po druhé – k vaší spolupráci s námi. Morgana jsme chytili i s jeho tlupou podle vašich zpráv. Škoda, že má pan Farrer s vámi jiné úmysly. Jinak bychom vás potřebovali zde, u policie. Na shledanou zítra...“

Morgan byl tedy chycen. Sláva!

Když se vracel ke stolu, viděl, že advokát, ctihodný starý muž, vytahoval ze své aktovky nějaké listiny a kladl je na stůl. Pan Farrer se ujal na vysvětlenou slova.

„Milý Willy Bradforde! To, co jste pro mne v posledních čtrnácti dnech učinil, vám nikdy nezapomenu. Pomohl jste mi znovu vybudovati můj majetek, zachránil jste dvakrát Freda před únosem a „Rositu“ před smrtí a zmrzačením. Mám vás rád a protože mi Fred dnes vyprávěl, že nemáte nikoho, kdo by vám pomohl, nabízím vám místo zde u sebe a Freda. Potřebuji vás. Zde je smlouva, která vám zaručuje zaměstnání

na celý život. Chcete ji podepsat?“

Jak by Willy nechtěl! Učiní tím konec potulnému životu a začne budovati svou kariéru. A bude doufat v tu nejlepší budoucnost, kterou založí na poctivém jednání a poctivé práci.

Pozdě večer, když odcházel do svého pokoje, přiblížil se k němu pan Farrer drže něco za zády. Pronášel slavnostně:

„Bývalo zvykem našeho rodu, že jsme projevovali vděčnost svým nejlepším jezdcům tím, že jsme jim půjčili starý rodinný bičík. Zde je...“ pan Farrer mu podával bičík se zlatou rukojetí a drmolil dojatě dále svá slova, svíraje v zubech černou dýmku, z níž spokojeně a šťastně vypouštěl oblaka dýmu. „Odevzdávám vám bičík rodiny Farrerů a přeji si, abyste ho užíval dlouho, jako můj praděd.“ Při tom Willy obdržel ještě poukázku na pět set dolarů, aby mohl založiti své jmění. Nenadál se tak vysoké odměny.

Můžeme prozradit, že letošního roku Willy vyhrál ještě dva hlavní dostihy. Jeden v Chicagu a druhý na Floridě. Ale gangstery již obtěžován nebyl.

KONEC.